

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா

உள் நாடு ரூ. 7 8 0

புற நாடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தெரு,

புரையாக்கம், சென்னை.

Vol 5.]

1932 ஓசை அக்டோபர் மீ 27உ

[No. 42]

பொருளடக்கம்.

1. தலைங்கம் (Leader)	821	6. செந்தமிழ்ச் செல்வி (பாட்டு)	
2. தமிழ்ப்பாடம்		நவா. க. சோமசுந்தரம் பிள்ளை	832
3. குடிவாழ்க்கை (Plato's Republic)	823	7. திருக்குறள் நீதி	
K. இராஜகோபால்	825	A. இராமலிங்கம்	833
4. நம்மாழ்வார் வைபவம் (3-ம் பத்து, 10-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலாச் சாரியார் B.A., B.L.,	827	8. பொதுக்கைநினைவு (செயல்பற்றிய பெயர்த் தொகுதி) S. ஸ்வாமிநாதன் B.A., B.L.,	834
5. அப்பர் (64 கலைகள்—தர்க்கம்) E. N. தனிகாசல முகலியார் B.A., B.L.,	829	9. வர்த்தமானம்	839

கலாநிலயம்

அளவுடையது.

வாழ்வாங்கு வாழ்வந்தம் மனத்தின் மாண்பு என்

வண்ணத்த தாகுமென்பதை முன்னர்ப் பல தலை
யங்கங்களில் முயன்றுரைத்திருக்கின்றோம். அவ்வுரை
கள், உள்ளத்துறையுந் தத்துவப் பெருமையைத் தெரி
விக்குஞ் சாற்புடையன. தவத்திற்குரிய உருஇகிலென
த்திருவள்ளவரணைய வாய்மையாளர்களால் உரைக்கப்
பெறலாம். மற்று, தத்துவஉணர்வின் உருத்தான் யா
தென்று யாரே இயம்பத்தானும் முயலவல்லார்?

ஆயினும், தத்துவ உணர்வு உடைத்தாயிருத்தல்
வேறு, மலையிலக்கான மயக்கங்களினின்று விலகி நிற்
றல் வேறு. முன்னையது ஓர் உடன்பாட்டுநிலை, பின்
னைய நிலையின் தன்மை எதிர்மறையே. பகைஞர் அல்
லாதார் எல்லாரும் நட்பினர்தாம் அல்லர். நட்பென்
பது ஓர் உடன்பாட்டு நிலை. பகையும் நட்பும் அல்லாத
கொதுமலும் இருத்தற்பாலது. அஃதேபோன்று, பொ
ய்யினைப் பொய்யென்றறிந்து ஒருவன் கைவிடுத்தபி
ன்னரும், மெய்யினைத் தெரிந்து பற்றிக்கொளாததோர்
நிலைமையும் இருத்தற் றியலல்லாம். (பொருளல்லவற்
றைப் பொருளாகக் கொள்ளுமோர் தன்மையையே
இங்குப் பொய்யென்று அழைக்கின்றோம்). ஆக்கைக்
கிரைதேடும் ஆரவாரங்களை வாழ்க்கையாமென இருந்
தேங்கல் பொய்யமயக்குற்ற நிலை. கனியாட்டயர்வதில்
இன்பமுனதென் றெண்ணல் பொய்யமயக்குற்ற நிலை.
பொருளில் வருவதாம் இன்பமெனப் புதலாமற் புத
ல்வதெல்லாம் பொய்யமயக்குற்ற நிலை. நிச்சயம்போல்
இவ்வாழ்வை, நிலையாமல் நினைத்திருந்து விவகரிக்குஞ்

சூழ்ச்சியெல்லாம் பொய்யமயக்குற்ற நிலை. இவைபனைத்
தும் பச்சைப் பொய்யன். இந்நிலையில் இருப்பவர்தம்
உருவும் உரையும் கருமமும் இருக்குமாறு அறிந்து
கொள்ளல் ஆருமைபன்று.

இத்தகைய பொய்களினின்று நீங்கினவர் ஆங்கா
ங்கு இரண்டொருவர் இருப்பார். ஆயினும் இப்
பொய்க்கிலையை விட்டபடியாற்றாதின, மெய்க்கிலையைத்
தொட்டபடியாமோ என்றோர் ஐயம் எய்துதல் இப்
கையே. மெய்க்கிலையைப் பற்றினான்றிப் பொய்க்கிலை
யினின்று நம்மைப் பறித்துக்கொள்ள இயலாதென்று
உரைப்பவர்தம் வாய்மையை யாமிங்கு அபிரிக்கவுமில்
லை, ஆராயவுமில்லை. அதுவேறு விடயம். அம்மெய்க்
கிலையை ஏட்டியவர்தம் ஒழுக்கத்தின் உருவம் எவ்வகை
இலக்கணத்திற்கும் அடங்காமல் கடந்திருக்கவும் இரு
க்கலாம் என்பதே யாம் இங்குக் கருதிக்கொளற்குரிய
தாய் நிற்கின்றது. பொய்யமயக்குற்றவர் வழக்க மென்
பன சில இம் மெய்க்கிலையைடைந்தவர் ஒழுக்கத்திற்
காணப்பெறினும் பெறலாம். மேனகையூட்டிய மைய
லுக்குடைந்தான் மாதவத்தொரு கோசிகன். அர
சன்பால் வைத்த ஆசையால், கைக்கேசியைப் கடிந்து
ரைப்பான் வசிட்டன். காமமும் வெகுளியும் மயக்கு
டைய பொய்யினை இயக்குவதன்றியும் மெய்யுடைய
நிலையினை இயங்கவும் காண்கின்றோம். இதுபற்
றியே, கோசிகனையும் வசிட்டனையும் பொய்க்கிலையில்
புக்குழலும் மக்களெனப் புதினம்; மற்று, மெய்க்
கிலையை யுணராத ஐயரென யாரைவார்.

எனினும், பொய்நிலையினின்று தெளிந்துவருகின்ற ஒரு மனிதனுக்குரிய அடையாளங்களைப் பெரும்பாலும் வரையறுத்தாக்க இயலும். இன்னதோர் தன்மையனைக் கிரேக்க அறிஞர் அரிஸ்டாடல் என்பவர், மேனிலை டைந்த மனிதன் என அழைக்கின்றார். அழைத்து, அவன் நடத்தையும், அந்நடத்தையை இயக்கும் அவன் மனத்தின் அமைப்பும் எவ்வண்ணம் இருக்குமென்ப பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:—

“He does not expose himself needlessly to danger, since there are few things for which he cares sufficiently; but he is willing in great crises, to give even his life—knowing that under certain conditions, it is not worthwhile to live. He is of a disposition to do men service though he is ashamed to have a service done to him. To confer a kindness is a mark of superiority; to receive one is a mark of subordination.....He does not take part in public displays.

He is open in his dislikes and preferences; he talks and acts frankly, because of his contempt for men and things....He is never fired with admiration, since there is nothing great in his eyes. He cannot live in complaisance with others except it be a friend; complaisance is the characteristic of a slave.....

He never feels malice and always forgets and passes over injuries. He is not fond of talking...It is no concern of his that he should be praised or that others should be blamed. He does not speak evil of others, even of his enemies unless it be to themselves. His carriage is sedate, his voice deep, his speech measured; he is not given to hurry for he is concerned only about a few things. He is not prone to vehemence for he thinks nothing very important. A shrill voice and hasty steps come to a man through care....

He bears the accidents of life with dignity and care, like a skilful general who marshals his limited forces with all the strategy of war. He is his own best friend, and takes delight in privacy whereas the man of no virtue or ability is his own worst enemy and is afraid of solitude.”

இதன் மொழி பெயர்ப்பு வருமாறு:—

[தன்னுடைய கருத்தைக் கவரக்கூடிய விடயங்கள் மிகச் சிலவேயானதால் உயர்நிலைடைந்த உண்மை மனிதன் அனுவசியமாய்த் தன்னை ஆபத்திற்குள்ளாகிக்கொள்ளமாட்டான். எனினும் அரிய பெரிய சமயங்களில் தன் உயிரையும் விடச் சித்தமாயிருப்பான். ஏனெனில் சில நிலையினில் உயிரைக் காப்பது பயனற்றது என்பதை அவன் அறிவான். மாந்தருக்கு எப்பொழுதும் உதவும் தன்மையன், ஆனால் பிறரிடமிருந்து தான்போல உதவிபெற நாணுவான். பிறருக்கு அன்புடன் ஒன்று செய்வது மேன்மையின் அடையாளம்; பிறரிடமிருந்து ஒன்று பெறுவது தாழ்மையின் அடையாளம்.... பலர் காணப்படும் காட்சிகளில் அவன் கலக்கமாட்டான். தான் ஒன்றினிடம் காட்டும் கிருப்பையும், மற்றொன்றினிடம் காட்டும் வெறுப்பையும் அவன் மறைக்கவும் மாட்டான். மனிதனிடத்திலும் விஷயங்களினிடத்திலும், நன்மதிப்பு அதிகம் இல்லாதவனுதலால் அவன் சொல்வதிலும் செய்வதிலும் வெளிப்படையாயிருப்பான். அவன் கண்களுக்கு எதுவும் பெரியதன்று. எனவே எதுவும் அவனை ஆச்சரியப்படச் செய்யாது. நண்பனைத் தவிர மற்றவர்கோடும் அவன் இனங்கியிருக்கமாட்டான். அடிமைக்கள அனைவர்க்கும் இனங்கிவாழ்வார். வன்மமென்பது அவனிடம் இராது. தனக்குச் செய்யப்பெற்ற தீமைகளை மறந்துவிடுவான். தான் எல்லோராலும் புகழப்பட்டவேண்டுமென்றேனும் பிறர் பழிக்கப்படவேண்டுமென்றேனும் அவன் கருதுவதில்லை. தன் பகைவரையும் அவன் பழித்துப் பேசமாட்டான். அவர்களை நேரில் கண்டக்கால் உற்றது வென்றிக்குத் துரைப்பானே யன்றிப் புறத்தில் ஒன் அவன் நடையில் அமைதி இருக்கும், அவன் பேசுவது ஆழமிருக்கும், அவன் வார்த்தைகள் அளவுடையனவாயிருக்கும். அவனிடத்தில்

அவசரம் என்பது கிடையாது. ஏனெனில், அவன் கருத்திற்குரியன மிகச் சில விடயங்களே. வன்மையுடனும் பரப்பாட்டினும் அவன் பேசும் தன்மைபன் அல்லன். ஏனெனில் எதையும் பெரியதொரு பொருளாக அவன் மதிப்பதில்லை. சீச்சுக் குரலும், அவசர நடையும் கவலையினால் வருபவை. சிறு சைனியத்தையுடைய ஒரு இராணுவத்தலைவன் எப்படிச் சந்தர்பத்திற்குத் தக்கவாறு படையினை நடத்துகின்றானோ, அவ்வாறே, வாழ்க்கையில் வந்ததையும் இடர்களைப் பெருமையுடன் நம்பிப் பதறிச் சந்தர்பத்திற்குத் தக்கவாறு தன்னை நடத்திக்கொள்வானாவான். தனக்கு நல்லவொரு நண்பன் தானே யாதலின் தனிமையே இருந்து உலப்பவனாவான். மற்று, நற்குணமும் திறமையும் இல்லாதவர் தமக்குத் தாமே பெரும் பகையாதலின் தனியேயிருக்க அஞ்சுகின்றார்.]

துணைப காட்சிபாலனி இவ்வடையாளங்களின் அமைதியைக் காணலாருமை. அரிஸ்டாடல் போன்றவோர் பேரறிஞரே இத்தனைச் செவ்விதின் இவ்வடையாளங்களை எடுத்தியம்புகிறவனும். இது அறிவுடையவன். ஆயினும் அவ்வளவில் நின்றுவிடும் மக்கள் அளவுடையறிவினர்களே.

நிற்க, இந்நாள் செவ்வியில் ஒன்றிற்கு உணர்த்துகிறது. பலருடன் கூடிக் கலகலவென்னுமல் தனியேயிருந்து உலக்குத்தன்மை மேன்மைக் கறிகுறி என்று அரிஸ்டாடல் கூறுமிது, “தனியே இருப்பதற்கெண்ணினேன் எண்ணமிது சுவாமிநீயறிபாததோ” என்று தாயுமானவர் வேண்டிய வரத்தினை நினைவூட்டும். திபானிலே கைகுவேதற்குத் தனிமை வேண்டப்படுவதாவதுடன், மேன்மேல் வளர்த்துயர்கின்ற மனிதனது மனம் தனிமையை நாடுவதன் காரணத்தை ஆர்தர் ஷாப்பன்ஹூர் (Arthur Schopenhaur) என்னும் ஜர்மனிப் வித்தகர் வகுத்துரைத்திருக்கும் மொழிகள் மிகச்சுவையுடையன. அதன்கண்ணும் அளவுடையறிவின் தன்மையை நன்கு காணலாம்:—

The more a man has in himself, the less others can be to him. The feeling of self-sufficiency! it is that which restrains those whose personal value is in itself great riches, from such considerable sacrifices as are demanded by intercourse with world, let alone, then, from actually practicing self denial by going out of their way to seek it. Ordinary people are sociable and complaisant just from the very opposite feeling; to hear others company is easier for them than to bear their own. Moreover respect is not paid in this world to that which has real merit; it is reserved for that which has none. So retirement is at once a proof and a result of being distinguished by the possession of meritorious qualities. It will therefore show real wisdom on the part of any one who is worth anything himself, to limit his requirements, as may be necessary in order to preserve or extend his freedom and,—since a man must come into some relations with his fellow-men—to admit them to his intimacy as little as possible.

I have said that people are rendered sociable by their inability to endure solitude, that is to say their own society. They become sick of themselves. It is this vacuity of mind which drives them into intercourse with others,—to travel in foreign countries. Their mind is wanting in elasticity; it has no movement of its own and they try to give it some—by drink for instance. How much drunkenness is due to this cause alone. They are always looking for some form of excitement, of the strongest kind they can bear—the excitement of being with people of like nature, and if they fail in this, their mind sinks by its own weight, and they fall into a grievous lethargy. Such people, it may be said, possess only a small fraction of humanity in themselves; and it requires a great many of them put together to make up a fair amount of it,—to attain any degree of consciousness as men. A man, in the full sense of the word,—a man par excellence—does not represent a fraction, but a whole number; he is complete in himself.

தமிழ்ப் பாடம் 42.

நள வேண்பா—கலிதொடர் காண்டம்

[805-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

போயொருகான் மீளும் புகுத்தொருகான் மீண்
ஆயர் கொணர்ந்த வடுபாலின்—தோயல்[டேரும்
கடைவார்தம் கைபோலு மாயிற்றே காலன்
வடிவாய வேலான் மனம். 103.

பதப்பிரிவு:—போய் ஒருகால் மீளும் புகுந்து ஒரு
கால் மீண்டு ஏகும் ஆயர் கொணர்ந்த அடு பாலின்
தோயல் கடைவார்தம் கை போலும் ஆயிற்றே கால
ன் வடிவு ஆய வேலான் மனம்.

அன்வயம்:—காலன் வடிவு ஆய வேலான் மனம்,
ஆயர் கொணர்ந்த அடுபாலின் தோயல் கடைவார்தம்
கை போலும் ஆயிற்று. (எனவே அவன்) போய் ஒரு
கால் மீளும், புகுந்து ஒருகால் மீண்டு ஏகும்.

பதவுரை.

காலன் - எமன் போன்ற

வடிவு ஆய - தோற்றத்தை உடைய

வேலான் - வேலை ஏந்திய நளனுடைய

மனம் - மனமானது,

ஆயர் - இடையர்கள்

கொணர்ந்த - கொண்டுவந்த

அடு - காய்ச்சிய

பாலின் - பாலினது

தோயல் - தயிரை

கடைவார்தம் - கடைசென்றவர்களுடைய

கை போலும் - கைகளைப்போல்

ஆயிற்று - ஆயிற்று; (ஆதலால் அந்நான்)

போய் - (அப் பாழ்மண்டபத்தை விட்டு)போய்

ஒருகால் - ஒருமுறை

மீளும் - (மண்டபத்திற்கு) வருவான்.

புகுந்து - (அவ்வாறு மண்டபத்துள்) புகுந்து

ஒருகால்-ஒருமுறை

மீண்டு - மறுபடியும்

ஏகும் - போவான்.

இவ்வாறு அவன் அங்குப் பலமுறை வருவதும் போவதும் ஆயினும்.

விரிவுரை:—நளனுடைய கையில் இருந்த வேலானது, பார்த்தமாதிரித்தில் இனிச்செத்தோய் என்னும் அச்சம் விளைப்பதால், பகைவர் கண்களுக்கு எமனைப் போல் தோன்றும், என்ற கருத்தில் ‘காலன் வடிவாய வேலான்,’ என்று கவி அவனைக் குறிக்கின்றார்.

தயிரைக் கடைசென்றவர் கைகள் நெருங்கிப்பாடுமில்லாமல் அகன்றபாடுமில்லாமல் வருவதும் போவதுமாயிருக்குமாதலால் அவை, தமபந்தியைவிட்டுப் பிரியச் சகியாமல் அவனோடு இருந்துவிடுவதென்று ஒரு போதும், அவனுடைய நன்மையைக் கருதுங்கால் போவதே நலமென்று மறுபோதும் மாறிமாறி நினைந்து அலைகின்ற நளனுடைய மனத்திற்கு உவமையாயின. இன்னபடி ஒருபால்படாத உள்ளத்தவனுய் இருந்தான் ஆதலால் அவன் அவனைப் பாழ்மண்டபத்தில் விட்டசல்லவதெனின் அகலாமல் அவனோடு இருப்பதெனின் இருக்காமல், அங்கு வருவதும் மீண்டு போவதுமாய் நெடுநேரம் உழன்றிருந்தான்.

குறிப்பு:—மீளும் ஏகும் என்னுமிச் சொற்களுக்கு, மீள்வான், ஏகுவான் என்று இங்குப்பொருள்கொள்ள

வேண்டும். இவ்விதமே, செய்யும், என்பதுபோல் முடிசின்ற வினைமுற்றுக்களெல்லாம், ஆண்பால் பெண்பால் ஒன்றன்பால் பலவின்பால் ஆகிய நான்கு பால் களுக்கும் பொதுவாய்ச் செய்யுள்களில் வரும். எழுந்திருக்கும், விழுந்திருக்கும், சேர்க்கும், என்று முன் (சயம்வர காண்டம், 109-வது செய்யுள் 403-வது பக்கம்) பெண்பாலுக்கு, செய்யும் என்னும் இவ் வாய் பாட்டு வினைமுற்றுக்கள் வந்திருக்கக் காணலாம். கனி பேசும், குதிரை ஓடும், என்று ஒன்றன்பாலிற்கு இந்த வாய்பாட்டு வினைமுற்றுக்கள் வழக்கத்திலும் வருவது யாவரும் அறிவர். மரங்கள் வளரும், நாய்கள் குலைக்கும், என்று பலவின்பாலுக்கும் வரலாம்; ஆனால் பலர்பாலிற்குமாதிரம் வருவதில்லை. அவர்கள்வரும், மனிதர் இங்கு வாழும், என்று சொல்வது பிழை; அவர்கள் வருவார், மனிதர் வாழ்வார் என்றே கூற வேண்டும்.

சுந்தரத்தாற் தெய்வ முனிவர் தெரிந்துரைத்த
மந்திரத்தாற் தம்பித்த மாநீர்போல்— முந்த
ஒலித்ததேர்த் தானே யுயர்வேந்த நெஞ்சம்
வலித்ததே திக்கலியால் வந்து. 104.

பதப்பிரிவு:—சுந்தரத்தால் தெய்வ முனிவர் தெரி
ந்து உரைத்த மந்திரத்தால் தம்பித்த மாநீர் போல்
முந்த ஒலித்த தேர் தானே உயர் வேந்தன் நெஞ்சம்
வலித்தது திக்கலியால் வந்து.

அன்வயம்:—சுந்தரத்தால் தெரிந்து தெய்வ முனி
வர் உரைத்த மந்திரத்தால் தம்பித்த மாநீர்போல்,
முந்த ஒலித்த தேர்த்தானே உயர்வேந்தன் நெஞ்சம்
வந்து திக்கலியால் வலித்தது.

பதவுரை.

சுந்தரத்தால் - (கங்கையாறு தம்மை முழுக்க
வருகின்ற தென்பதை ஐராவதம் என்
னும்) யானையால்

தெரிந்து - அறிந்துகொண்டு [நாரத முனிவர்
தெய்வமுனிவர் - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய
உரைத்த-சொன்ன

மந்திரத்தால் - மந்திரத்தால்

தம்பித்த - (பாயாமல்) நின்றுவிட்ட

மா - பெரிய

நீர்போல் - கங்கையின் லீரைப்போல,

முந்த - முதலாக

ஒலித்த - ஒலிசெய்த

தேர் - தேர்களின்

தானே - சேனையையுடைய

உயர் - மேலான

வேந்தன் - அரசனாகிய நளனது

நெஞ்சம் - மனம்

வந்து - (தமயந்தியின்பால் நாடாமல்) வந்து

தி - கொடிய

கலியால் - கலியினால்

வலித்தது - வன்மையுற்றது.

விரிவுரை:—எப்பொழுதும் நீர்போல் இளகித் தமயந்தியின்பால் பாயும் தன்மையுள்ள நளனுடைய

மனம் இப்பொழுது கவி செய்த காரியத்தினால் அவ ளிடத்தில் செல்லாமல் தன்னிடத்திலேயே தம்பித்து நிற்கும் வன்மையைப் பெற்றது. இதற்கு உவமையா கப் புகழேந்திப் புலவர், நாரதர் ஓதிய மந்திரத்தால் கங்கை நீர் தம்பித்த கதையை இங்குக் குறிக்கின்ற ரென்றும், அந்தக்கதை ஜயமுனி பாரதத்தில் காணப் படுகின்ற தென்றும் உரையாசிரியர் கூறுகின்றனர். அது பின்வருமாறு:—நாரதமுனிவர் மற்றுள் சில முனிவர்களோடு கங்கையின் கரையை ஓரிரவு அடை ந்து அங்கு நாராயணநாம பஜனையில் மெய்ம்மறந்திரு ந்தனர். அப்பொழுது, வந்த அம்முனிவர்கள், தன் னைப் பணிந்து துதித்திலர் என்னும் கோபத்தால் கங்கைநதி வெள்ளம்புரண்டு அவர்களை முழக்கிவிட வந்தது. பக்திப் பரவசமாயிருந்த முனிவர்கள் இது அறியாமல் இருப்பதைக் கண்டு, தேவெந்திரனுடைய ஆணையான ஐராவதம் அவ் வாற்றங்கரைக்கு வந்து நீர் குடிப்பதுபோல் பாவனைசெய்து சிறிது ஜலத்தை எடுத்து நாரதர்மீது தெளிக்க, அவர் கண்விழித்துப் பார்க்கவே எழுந்துவரும் அவ்வெள்ளத்தைக் கண்ணு ற்று ஒரு மந்திரத்தைச் சொன்னார். உடனே அவ் வெள்ளம் பாயமுடியாமல் இருந்த இடத்திலேயே ஸ்தம்பித்து நின்றது. அப்புறம் அந்நதி தன்பிழை பொறுக்குமாறு நாரதமுனிவரவேண்டி அவர் அருள் பெற்றுப் பழையபடி பாய்ந்தோடியது.

பாய்கின்ற வெள்ளம் நாரதர் மந்திரத்தால் அல் லாமல் ஸ்தம்பம்போல் நிற்க இயலாது. அவ்விதமே கலியின் செய்கையாலேயே நளன் மனமும் தமயந்தி யினிடம் செல்லாத வன்மையைப் பெற்றது, என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

தீக்கா னகத்துறையுந் தெய்வங்காள் வீமன்நன் கோக்கா தலியைக் குறிக்கொண்மின்—தீக்காத காதலன்பு மிக்கானைக் காரிருளிற் கைவிட்டின் ரேதிலன்போற் போகின்றேன் யான். 105.

பதப்பிரிவு:—தீ கானகத்து உறையும் தெய்வங் காள் வீமன்தன் கோ காதலியை குறிக்கொள்மின் நீக்காத காதல் அன்பு மிக்கானை கார் இருளில் கை விட்டு இன்று ஏதிலன் போல் போகின்றேன் யான். பதவுரை.

தீக்காத - (என்னிடத்திலிருந்து ஒருபோதும்) காதல் - காதலும் [அகற்றாத அன்பு - அன்பும் மிக்கானை - மிகுந்தவளாகிய தமயந்தியை கார் - கரிய

இருளில் - இருட்டில் கைவிட்டு - கைவிட்டு ஏதிலன் போல் - சத்துருவைப்போல் யான் - நான்

இன்று - இப்பொழுது போகின்றேன் - போய்விடுகின்றேன் (ஆகையால்)

தீ - கொடிய கானகத்து - காட்டில் உறையும் - வசிக்கின்ற தெய்வங்காள் - தெய்வங்களே (நீங்கள்) வீமன்தன் - வீமராஜனுடைய கோ - சிறந்த காதலியை - புத்திரியை

குறிக்கொண்மின் - கவனித்துக் காக்கும்படி வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

விரிவுரை:—“காட்டிலே கொண்டுவந்து தன் மனை வியை விட்டுவிட்டுப் போகின்றவனைவிடக் கொடிய வன் வேறொருவன் உண்டோ. மதியின்றி நான் ஆடிய குதினால் இவளுக்கு அளவற்ற துன்பங்களை உண் டாக்கி யிருக்கின்றேன். அப்படி யிருந்தும் அவள் என்னிடத்தில் வைத்த அன்பையும் காதலையும் நீக் காமல் இன்னமும் முன்போலவே பாராட்டுகின்றாள். அன்னவளுக்கு நான், பகைஞன் செய்கின்ற காரியம் செய்கின்றேனே என்று என்மேல் கொண்ட வெறுப் பால் அவளை நீங்களும் கைவிடாதீர். ‘என் மனைவி என்ற தன்மையில் அவளை நீங்கள் காக்கவேண்டும்’ என்று அவளுக்கு நாயகனாக நான் உங்களைவேண்டிக் கொள்ளும் உரிமையை இழந்துவிட்டேன். ஆதலால் ‘வீமராஜன்தன் செல்வமகள்’ என்றவொரு நிகைவு கொண்டு அவள் தந்தையைக் கருதியேனும் அவ னைக் காப்பது உங்கள் கடன்” என்று கருத்தோடு நளன் தமயந்தியை வனதேவதைகளிடம் கையடைத் துக் கொடுத்துவிட்டுப் போகின்றான்.

‘காதல் அன்பு மிக்கானை’ என்பதில் காதல் அன்பு என்னும் இரண்டும் ஒரே பொருளில் வந்த இரண்டு சொற்கள் என்றேனும், தான் ஒன்று பெறுவதற்கு ஆசைப்படுவதைக் காதல் என்றும், கொடுப்பதற்கு ஆசைப்படுவதை அன்பு என்றும் இரண்டாகவேனுங் கொள்ளலாம். அப்பொழுது, “என்னால் தனக்கும், தன்னால் எனக்கும் இன்பநலங்கள் பெருகவேண்டு மெனும் விருப்பம் மிகுந்தவன்” என்பது நளனுடைய கருத்தாகும். அல்லது, ‘காதலின் அன்பு மிக்காள்’ என்று கொண்டு, “என்னால் இன்பமும் நலனும் பெற வேண்டும் என்னும் கருத்தைக் காட்டிலும் எனக்கு இன்பமும் நலங்களும் அளிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பமே மிகுந்தவன்” என நளன் கருதி யியம்பி னான், என்பதும் பொருந்தும்.

ஏந்து மிளமுலையா ளின் னுயிருந் தன்னருளும் பூந்துகிலும் வேறுகப் போயினான்—தீந்தேன் தொடைவிரவு நான்மாலே சூட்டினு டண்ணை இடையிருளிற் கானகத்தே விட்டு. 106.

துகிலை அரிந்துகொண்டு நளன் தமயந்தியை விட் டுப் போயினான் என்பதை இச்செய்யுளும் அடுத்த செய்யுளும் கூறுகின்றன.

தாருவெனப் பார்மேற் றருசர் திரன்சுவர்க்கி மேருவரைத் தோளான் விரவார்போல்—காரிருளில் செங்கா னகஞ்சிறையத் தேவியைவிட் டேகினான் வெங்கா னகத்திலே வேந்து. 107.

நீல மளவே நெகிழ நிரைமுத்தின் கோல மலரின் கொடியிடையாள்—வேல்வேந்தே எங்குற்ற பென்னு வினவளைக்கை நீட்டினான் அங்குத்தான் காணு தயர்ந்து. 108.

பதப்பிரிவு:—நீலம் அளவே நெகிழ நிரை முத்தின் கோலம் மலர்இன் கொடி இடையாள் வேல் வேந் தே எங்கு உற்றாய் என்னு இனவளை கை நீட்டினான் அங்கு தான் காணுது அயர்ந்து.

அன்வயம்:—கோலமலரின் கொடி இடையாள், “வேல் வேந்தே, எங்கு உற்றாய்” என்னு இனவளைக்

கை நீட்டி, அங்குத்தான் காணுது, நீலத்தின் அள வே நிரைமுத்து நெகிழ, அயர்ந்தாள்.

பதவுரை.

கோலம் - அழகிய

மலரின் - மலர்களை யுடைய

கொடி - கொடிபோன்ற

இடையாள் - இடையை உடைய தமயந்தி

(சிறிது நித்திரை தீர்ந்ததும் அயலில் நளன் இல்லாததால்)

“வேல் - வேலை ஏந்திய

வேந்தே - அரசனே,

எங்கு - எவ்விடம்

உற்றாய் - சென்றாய்”

என்னு - என்று,

இனம் - வரிசையாகிய

வளை - வளையல்களை அணிந்த

கை - கையை

நீட்டி - நீட்டி (தடவிப்பார்த்து)

அங்குத்தான் - அங்கும்கூட

காணுது - காணாமல்,

நீலத்தின் - நீலமலர்போன்ற அவள் கண்களின் அளவு - முழுளேமும் நிரை - வரிசையாக முத்து - முத்துக்கள்போன்ற கண்ணீர்த்துளிகள் நெகிழ - உதிர அயர்ந்தாள் - சோர்ந்தாள்.

குறிப்பு:—(1) நீலம், முத்து என்னும் இவ்விரண்டு சொற்களும் உவமையாகுபெயர்களாய்க் கண்ணையும் கண்ணிரையும் உணர்த்தின.

(2) வேல் வேந்து, என்பது வேலை ஏந்திய வேந்து என்று விரியுமாதலால், இரண்டாம் வேற்றுமை உரு புப் பயனும் உடன்தொக்க தொகை. வளைக்கை, என் பதும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; வளையை அணிந்த கை, என்று விரி யும். வளை, என்பதன் இறுதியில் உள்ள ஐ, உருபு அன்று. சொல்லின் உருவமே வளை. இரண்டாம் வேற் றுமை ஆயின் வளையை, என வரும். கை நீட்டினான், என்பது கையை நீட்டினான் என்று உருபு மாத்திரம் விரியுமாதலால், இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.

குடி வாழ்க்கை

[Plato's Republic]

[808-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஒரு சமூகத்தின் அங்கங்களான பல்வேறு தொழிலி னர் தத்தம் தொழிலினை முறையே செய்துவந்தார் றுன், அச்சமுகம் வன்மையுடனும் முழுமையுடனும் இருக்கும் என்றேன். அங்கங்களானோர் சமூகநலத்தை மேற்கொண்டு தங்கள் தங்கள் நெறியில் ஈடுபடுவதற்கு முதலும் முக்கியமுமான காரணமாவது கல்வி. நே ரிய கல்வியினால் சமூகயந்திரத்தின் உருவோ இயக்கப் படுமாயின் செவ்விய முறையில் அவ்வெந்திரம் தானா கச் சமுதாயம். தலைமுறைக்குத் தலைமுறை மாந்தர்தம் ஒழுக்கமும் உயரும். எனவே கல்வியும் கல்வி முறை யும் நமது காப்பாளர்களால் நன்கு கவனிக்கப்பட வேண்டிய முதல்விஷயமாகும். கல்விமுறையில் மாறு தல்கள் ஒன்றும் செய்யலாகாது. உடற்பயிற்சியும் சங் கீதப் பயிற்சியும் பண்டை முறையிலேயே கற்பிக்கப் பட வேண்டும். அடிக்கடி கல்வி முறையில் மாறுதல் களைச் செய்வது ஒருசமூகத்தின் நல்வாழ்க்கை நிலைப் பதற் குரியதாகாது. “ஒரு நாட்டினது சங்கீதக்கலையி னில் மாறுதல்கள் செய்வீர்களேல், பிரகு சிறிது காலத் திற்குள் அந்நாட்டின் ஆட்சிமுறையிலும் சட்டதிட் டங்களிலும் மாறுதல்கள் செய்யவேண்டி நேரிடும்” என்று டாமன் எனும் வித்தகர் கூறியமொழி கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டியதொன்றாகும்.

பண்டைய முறைகளிலிருந்து நாம் செய்யப்புகும் மாறு தல்கள் ஆரம்பத்தில் குற்றமற்றவாகவும் நன் மையப்பண போலவும் தோன்றலாம். ஆனால், போகப் போக அம்மாறுதல்கள் தீமையின் விளைவிலேதான் போய்முடியும். இம் முறைமாறுதல்கள் பனிதர்களின் மனங்களிலும் அவர்களையும் அறியாமல் மாறுதல்க ளைச் செய்கின்றன. சிறிது சிறிதாக, மனிதர்தம் எண் ணம் குணம் நடத்தை எல்லாம் மாறிவிடுகின்றன. மனித னிடம் ஏற்படுகின்ற புதிய மாறுதலினால் சமூகமுறை

யும், வியாபார சம்பந்த நெறியும், தொழில் முறையும் சிதறுண்டு நாட்டின் நலம் கெடுகின்றது. பின்னர், குழப்பத்தான் எஞ்சும். எனவே இருக்கின்ற முறையி னில் எந்த விதமான மாறுதல்கள் செய்தலும் அறிவோ ஆகாது. கல்விமுறையில் மாறுதல் இல்லாமல், நம் மைக் காக்கும் வேலையை மேற்கொண்ட பெரியோர் கல் வியை வளர்த்துவருவார்களேயானால், சமூகத்தில் நல் லொழுக்கம் வளரும். பின் புதுச் சட்டமும் திட்டமும் அவசியமாகா. இனம் இனத்தையே வளர்க்கும், நன் மை நன்மையையும் தீமை தீமையையும் தான் வளர்க்க வல்லது. ஆகவே நமது கல்வியின் முறையினில் மாறு தல்கள் செய்யாமலும், மாந்தரிடம் இருக்கும் குறை கள் அகன்று அவரிடம் நிறைவு ஏற்படுமாறு செய்தும் ஒருநாடு நன்கு காக்கப்படுமாயின் போதும். மாந்தர் உயர்வார்களாயின் நாடும் ஆட்சிமுறையும் தாமே உய ர்ந்துவிடும். புதுமை யொன்றும் புகுத்தாமல் செவ் விய கல்விமாத்திரம் கொடுக்கப்படுமாயின், அக்கல்வி ஆட்சியில் உள்ள குறைகளை அகற்றிப் பொதுநலத்திற் கியன்ற குடிவாழ்க்கையை எய்துவிக்கும். நாட்டின் நலத்திற்கான சட்டதிட்டங்கள் எதுவெது என்று நான் ஒன்றும் இங்கு வகுக்கப் போவதில்லை. சட்டத் தால் செப்பனிடமுயல்வதெல்லாம் பேதைமை. அதற் குமனிதன்வகுக்கும் எந்தச் சட்டமும் போதாது. சட் டங்கள்தான் எல்லையிலாமல் வளரும். சட்டம் தன் இளமான சட்டங்களை வளர்க்கத்தான் செய்யும். ஆ கவே, ஒரு நாட்டின் காப்பாளர்கள் கல்வியைக் காக் கட்டும்; கல்வி மற்றெல்லாக் காவலையும் காத்துக்கொ ள்ளும். கல்வியின் துணையில்லாமல் ஒரு நாட்டைச் சட்ட திட்டங்களால் செப்பனிட முயல்வது ஒரு நோயாளி தனது நோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொ ருட்டுத் தனக்கு விருப்பமுள்ள தின்பண்டத்தைத்

தின்று அந்நேரையை விளக்க முயல்வதையே ஒக்கும்.

இதுவரையில் ஒரு சமூகத்தின் சந்தோஷத்தைப் பற்றிக் கூறினேன். தனிமனிதனுக்குரிய சந்தோஷம் என்பதொன்றுமில்லை. சமூகத்தின் சந்தோஷமே அச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு மனிதனுடைய சந்தோஷமென்றேன். பின் மனிதனுக்குச் சந்தோஷம் என்பது இல்லையா என்று கேட்கலாம். மனித தர்மத்தில் முதலிடம் கடமையே பெறுதல் வேண்டும். கடமையைச் செய்வதால் நிகழ்வது சந்தோஷம். மனித முயற்சியின் மிகச் சிறந்த நோக்கம் மனிதவர்க்கத்தின் நன்மைகளை நாவதற்கும். உலக நிர்வாகத்தில் தெய்விகமுறை ஏற்படுமாயின் அதுதான் உலகத்தில் வதிக்கின்ற ஜீவராசிகளின் சிறந்த சந்தோஷம். இத்தகைய அடையப்பில் தனிமனிதனுக்கும் ஓர் சந்தோஷத்திற்கு இடமுண்டு. அவனவன் தனக்குரிய கடமையை இயற்றிவிட்டு, ஒழுக்கமுடன் வாழ்வதே தனிமனிதனின் சந்தோஷம். மேலும் சந்தோஷம் என்னும் இப்பதம் பலபொருளுடையதாய் இருக்கின்றது. ஒழுக்கமுடைய வாழ்க்கை யென்றும், அல்லது இந்திரிய சுகம் என்றும் இருபொருள்களை இச்சொல் தரலாம். சந்தோஷம் என்பது உள்ளத்தின் நிகழ்ச்சியா அல்லது புறமிருந்து வரும் ஒன்றா என்ற கேள்வியும் பிறக்கலாம். எனவே சந்தோஷம் என்னும் இப்பதம் வஞ்சனையுடையது. தீர்மானமான பொருளுள், நியாயம் சத்தியம் என்னும் பதங்கள் பெற்றுள்ள தெய்வத் தன்மையையும் இப்பதம் உடையது அன்று. எனவே இப்பதம் உயரிய இயற்கையில் இடம் பெறுவதில்லை. வெளி வாழ்க்கைக்குரிய வசதிப்பொருள்களுடன் இச்சந்தோஷம் என்னுஞ் சொல் சேர்க்கப்படுகின்றதே ஒழிய, ஆன்மானுபவ நன்மையின் உற்வை அது கொண்டிருக்கவில்லை. ஆதலால் இச்சந்தோஷத் தத்துவம், சிறந்த மனிதவாழ்க்கைக்கு அவ்விவரமாகாது. நியாயமும், சத்தியமும், (Truth and Right) வாழ்க்கையின் நோக்கமாகவேண்டும். ஒரு நல்ல சமூகமாகட்டும், அல்லது ஒரு நல்ல அரசியல் ஆகட்டும், அதன் நோக்கம் இச்சத்தியத்தையும் நியாயத்தையும் பற்றியதாயிருக்கவேண்டும். செய்கின்ற ஒருகாரியம் அதிகமான ஜனங்களுக்குச் சந்தோஷம் தரக்கூடியதாயின், அக்காரியம் சத்தியத்திற்கும் நியாயத்திற்கும் விரோதமானதாக விருந்தாலும் செய்யப்படலாம் என்று அரசியல்வாதிகள் சாதிப்பார். அதைச் சந்தர்ப்ப அவசியம் (Expediency) என்று பெயர் கொடுத்து அழைப்பர். அந்தச் சந்தர்ப்ப அவசியம், ஒரு ஜனத்தொகையின் நன்மை என்ற கொள்கையினால் கட்டுப்படுவதால், சர்வத தத்துவமுடைய சத்தியமும் நியாயமும் ஆகாது. சத்தியமும் நியாயமும் எவ்விதத் தளையாலும் கட்டுப்படாமல் எந்நிலையிலும் தானேயாய் நின்று எல்லோர்க்கும் எவ்விதத்தும் நலம் விளைவிப்பவை. அரசாங்கமாகட்டும் சமூகமாகட்டும் மனிதனுட்கட்டும் அவைகளைத் தான் கடைப் பிடிக்கவேண்டும். அதுவே சரியான வாழ்வாகும்.

மாந்தர் தனித்தனி எந்நிலையிலிருக்கின்றனரோ அந்நிலையிற்குள் சமூகமும் அரசியலும் இருக்கும். நல்லவர்களைக்கொண்ட பொருளாகும் அரசாங்கமும் நன்னிலையிலேதான் இருக்கும். சமூகத்தையும் அரசாங்கத்தையும் ஆக்குபவர்கள் தனிமனிதர்களல்லரோ? வலியுள்ள நாட்டாரும், திரேஸ் நாட்டாரும் ஆத்திரக்காரர்கள்; அந்நாட்டில் ஆத்திரத்தின் ஒட்டமே காண்கின்றோம்.

அதீனியர்களாகிய நாமோ புத்திவளர்ச்சியுள்ளவர்கள் நமது சமூகத்தில் அறிவின் விசுத்தம் காணப்படவில்லையா. எகிப்த்து நாட்டாரும் பொனீஷியரும் பேராசை பிடித்தவர்கள். அவர்களது பேராசை அந்நாட்டு அரசியல் முறையினால் காணக்கிடக்கின்றது. எனவே அங்கு வாழும் மக்களையே ஒக்கும் அந்நாட்டின் தன்மை. சமூகமும் அரசாங்கமும் சிறப்புறுவதற்கு, நாம் சட்டதிட்ட முயற்சிகளை விட்டுவிட்டு அந்நாட்டு மக்களின் வாழ்வு நல்ல ஒழுக்கத்தில் பொருந்தியதாய் நிலைத்திருக்கச் செய்யவேண்டிவதே அறிவாகும் என்பதை மீண்டுமோர்முறை கூறுகின்றேன். இதுவே நாட்டினக் காக்கும் தொழில்பூண்ட ஸ்லோர் கடன். மற்ற விஷயங்களை நாம் கடவுளின் கைகளில் விட்டுவிடலாம்.

ஒரு நாட்டினை, தத்துவ அறிவுடைய ஒரு சிலரோ ஆள்வதற்கேற்றவர் என்பது எனதுமுடிவானதுவிட. ஜனநாயகம் என்னும் எண்ணிக்கையினரது அரசாங்கம் நாட்டிற்கு நன்மையயக்காது. அவர்கள் உண்மையான இருக்கையை (True Being) அறியமாட்டார்கள். நியாயம், அழகு, சத்தியம் என்பவைகளைப்பற்றி அவர்மனதில் திடமான எண்ணம் ஒன்றுமீராது. தத்துவ அறிவுடைய பெரியோரோ விஷயவாய்மையையும், அன்னதன் இடத்தையும் அறியும் ஆற்றலர். அவர்களோ ஆள்வதற்குரியவர். ஏனெனில், என்றும் சர்வதத்திலும் சத்தியத்திலும் படிந்த மனமுடையவர் அவர். அசத்யத்தைக் கண்டு அருவெறுப்பவர். அற்பமான உள்ள எழுச்சிகளும் ஆசைகளும், அறிவிற்பால் அவர்கள் கொண்டுள்ள ஊக்கத்திலிப்பட்டு மறைகின்றன. காலமும் வாழ்க்கையின் கோலமும் பயில்கின்ற நாடகத்தில் தாமும் கலந்துகொள்ளாமல் ஒதுங்கி நின்று பார்க்கும் பண்புடையோர் அவர். அப்படிப் பார்த்துச் சிந்தனையின் பெருமிதத்தில் வாழ்கின்ற அவர்கள் மனிதனது சிறு வாழ்க்கையை ஒரு பொருளாக மதியார். சாவும அவர்கள் பால் அச்சத்தைத் தருவதில்லை. எனவே அசையாமல், வாழ்க்கையின் அல்லலுட்படாமல் தானும் தன் சிந்தனையுமா யிருப்பர் அவர். எல்லோருக்கும் அண்மையினர் அவர், இனிப் சபாவமுடையவர். கோழைத்தனமும் செருக்கும் அவரைச் சேரா. அவர்கள் எதையும் எளிதில் கற்றுத் தெளிகின்றனர். தெளிந்ததை எப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கும் ஆற்றலும் அவர்களுக்குண்டு. அவர்மனம் எப்பொழுதும் நிதானமான அமைதியில் இருக்கும். சத்தியம் இயற்கையாய் அவர்களைச் சாருகின்றது. இத்தகைய நற்குணங்கள் நிறைந்துள்ள அவர்களிடம், பொறுமைப் பேயாலும், ஒரு குற்றம் காணமுடியாது. இத்தகைய மேலோர் அல்லாமல் வேறு யார்தான் நம்மை ஆள்வதற்குரியாவார்?

இன்னபடி சாக்ரிடீஸ் கூறிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு நண்பர் இடைமறித்து, “ஐயா, தத்துவம் பேசுவதைத் தம்வலியுறுவளர்ப்பதற்குரிய கருவியாய்க்கொண்டிருக்கின்றனர் எத்தனையோ பலர். அத்தகைய சாமர்த்தியசாலிகள் அயோக்கியர்களாக மாறுகின்றனரோ. அவர்கள் கெட்டவர்களாயின் துஷ்டர்களாகின்றனர்; நல்லவர்களாயின் முட்டாள்களாகின்றனர். இதற்கு என்னசொல்கின்றீர். தத்துவவளம் பெற்றவர்களும் இழிந்துவிடலாம் என்பதை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், ‘அவர்கள்தான் ஆளத்தகுந்தவர்கள்’ என்று நீங்கள் கூறியது எப்படிப் பொருத்தமுடையதாகும்.

சிறிது விளக்கவேண்டும்.” என்றுகேட்கின்றார். அன்னதற்குச் சாக்ரிடீஸ் கூறுவதாவது:—

“விளக்க முயல்வேன். அரசாங்கத்திற்கும் நல்லமனிதர்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் தூதன்மானது. அதை விளக்க, நான் ஒருகட்டுக்கதையின் துணையை நாடவேண்டியவனாக விருக்கின்றேன். ஒரு கப்பலின் தலைவனை எடுத்துக்கொள்வோம். அவன் அந்தக் கப்பலில் இருக்கும் மற்றக் கப்பல்வேலைபாளர்களைவிடச் சிறிது உயரமுடையவன். அவனுக்குக் காது சிறிது மந்தம், கண் பார்வையும் குறைந்தவன். கப்பல் ஓட்டும் தொழிலெல்லாம் நன்கு தெரிந்தவனுமே கப்பலில் வேலை செய்பவர்களின் முறையைச் சிறிதும் அறியாதவன். மற்ற வேலைபாளர்கள், கப்பலின் போக்கை மாற்ற விரும்புகின்றனர். கப்பலோ அவர் விரும்பத்தன்படி திரும்பவில்லை. எனவே கப்பலைச் செலத்தும் அதிகாரத்தைத் தாம் பற்றிக்கொள்ளும் எண்ணமுடன் அத்தலைவனது ஆகாரத்தில் மருந்தைக் கலந்து அவனைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டுக் கப்பலைத் தம்வசப்படுத்திக்கொள்கின்றனர். அவர்களுக்குக் கப்பலோட்டும் கலை தெரியாது. அன்றியும் அக்கலைபைக் கற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதும் அவர்களது கொள்கை. இந்தக் குழப்பத்தில் சேருபவன் நல்ல கப்பலோட்டி என்று கொள்ளப்படுகின்றான். காற்றையும் நகைத்திரத்தையும் கவனித்துச் சமயம் நோக்கிக் கப்பலைத் திருப்ப வேண்டுமென்பதையும், அவர்கள் விரும்பினாலும் விரும்ப

பாவிட்டாலும் அதனை அறிந்தவன் தான் தலைவனாக வேண்டும் என்பதையும் அவர்கள் அறிந்தபாடில்லாமேலும், அவனை முட்டாள் என்றும், வானத்தை நோக்குபவன் என்றும் பரிசாசமும் செய்தனர். இதுதான் எனது கதை. இது என் கருத்தை விளக்கும். எனவே தத்துவ அறிவுபடைத்துள்ள ஒருவனைப் பழிப்பதில் பயனில்லை. அவனைச் சரியாய் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளாத மனிதர்களே பழிக்கப்படவேண்டியவர். வித்தக முடையவன் செல்வவாளை நாடமாட்டான். ஏழையோ செல்வனோ யாராகட்டும் தேவையிருக்கும்பொழுது வயித்திபனைத் தாங்களேதாம் தேடிச் செல்லவேண்டும் அல்லவா? எனது கதையில் கூறிய கப்பல்தலைவன் நல்ல கப்பலோட்டியே. வானம் நோக்குபவன் என்று குழப்பக்காரர்களால் இகழப்பட்ட தலைவன் தத்துவ சாஸ்திரியே. அவனைச் சரியே உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளத்தெரியாத வேலைபாளர்கள் அரசியல்வாதிகளான ஜனங்கள். அவர்களது அறிபாமைபால் அத்தலைவன் உபயோகமற்றவனாகச் செய்யப்பட்டான். கப்பல்தலைவன் உபயோக மில்லாதவனானது அவனது குற்றமா? அதேபோல், தத்துவ அறிவு படைத்தவன் பால் குற்றமில்லை, தத்துவ அறிவில்லா மாக்களே அவர்களைக் கெடுத்துவிடுகின்றனர். (தொடரும்)

— ஸ்காட் லாண்ட் —

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

[810-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

3-ம் பத்து 10-ம் தசகம்.

6-ம் பாசரம்.

தயரில் சடரொளி தன்னுடைச்

சோதி நின்றவண்ணம் நிற்கவே

தயரின் மலியு மனிசர்

பிறவியிற் றேன்றிக்கண் காணவந்த

தயாங்கள் செய்து தன்றெய்வ

நிலையுலகிற் புதவுக்கு மம்மான்

தயரயில் சீர்கண்ணன் மாயன்

புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமில்லே.

குறிப்புக்கள்:—சென்ற பாசரத்தில், பகவான் பா வாஸுதேவன் திவ்விய மங்கள விசுதனாய் ஜோதி மயமான வைகுண்டத்தில் நிரந்தரமாய் இருந்து முக்தர்களுக்கு ஸதாஸர்வகாலம் ஆநந்தத்தை விளைவிக்கின்றனென்று ஸூசிப்பித்தார். இப்பாசரத்தில் அவ்வண்ணம் அந்த உன்னத ஸ்திதிசுவரூபம் பிராப்தமாய் அவனுக்கிருந்தும் இவ்வுலகில் மனுஷிய ரூபத்தோடு அவதரித்தாலும் தன்னுடைய ஐசுவரிய ரூபமான ஸ்வபாவத்தை ஆச்சரிதருக்குக் காட்டித் தன் தெய்வ நிலையை ஸதாபித்து அவனை விட்டுப் பிரிந்தால் தரிக்கவொண்ணாதபடி நோவுசெய்கின்றான், என்கிறார்.

பதக்குறிப்பு:—தயாங்கள் செய்து—அவனை விட்டுப் பிரியின் தரிக்கவொண்ணாதபடி பக்தர்களைத் தயாப் படுத்துகிறான் என்கிறார். தெய்வ நிலைபுக-ஆச்சரிதர்கள் பிரலித்தமாய் அவனை ஈசனென்று அறியும்படி. தயரயில் சீர்-சீர்-நல்ல குணங்கள். அதற்கு தயர் - அல்ப குணங்கள். இல-கலப்பில்லாத. கருத்துரை, ஆச்சரிய பூதகுண கல்பியணகுண விசுஷ்டான கண்ணன்

புகழை நிரம்பப் பேசுகின்ற எனக்கோர் துக்கமில்லை, என்கிறார்.

விசேஷக் குறிப்பு:—ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் “தன் தெய்வ நிலைபுக உய்க்கும்” அதாவது தன் ஐசுவரியத்தையும் ஆச்சரிய சக்தியையும் பிரகடனமாக்கிவது, சென்ற பாசரத்தில் கூறிய வைகுண்டத்துக்குத் தேர்கடாவிச் சென்று ஒருபொழுதில் வைதீகன் பிள்ளைகளைக் கொண்டு கொடுத்தும் அப்பால் அந்தத் தினமே யாகத்தில் விட்டுப்போன மத்தியானன் ஸவரம் சாயம் ஸவரம் இரண்டையும் முடித்து யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்த துமே உதாஹரணம் ஆகலாம். இதுவே ஆழ்வாரின் திருவுள்ளத்தில் புத்தியஸ்தமாக இருக்கிறதாக எண்ண இடமுண்டு.

7-ம் பாசரம்.

துன்பமு மின்பமு மாகிய

செய்வினை யாபுலகன் கருமாய்

இன்பமில் வெந்நர காசி

யினியநல் வான்சுவர்க் கங்கருமாய்

மன்பல் லுயிர்களு மாகிப்

பலபலமாய மயக்குக்களா

வின்புறமில் வினையாட்டுடையானைப்

பெற்றேது மல்ல லிலனே.

பதவுரை:—துன்பமும் இன்பமும் ஆகிய - சுகம் துக்கம் ஆகிய இவைகளைப் பின்பயனாகக் கொடுக்கக் கூடிய, செய்வினையாய்-மனிதர்கள் செய்யும் புண்ணிய பாபகர்மங்களாய், உலகமாய்-மேல்குறித்த பலன்களை அறுபவிக்கும் பூமியாய், இன்பமில்-சுகமில்லாத, வெம்

நரகாசி - குரூரமான நரகமாகி, இனிய - ஸுகத்தைத் தரும், வான் - பெரிதான, சுவர்க்கங்களாய் - சகாது பவங்களுக்குரிய சுவர்க்கலோகங்களாய்; மன் - ஸ்திரமான, பல் உயிர்களுமாகி - ஆத்மாக்களுமாகி, அதாவது, மேல் செப்பிய வகைகளுக்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாய் நின்று, பலபல - வெவ்வேறான, மாயமயக்குக்களால்-பிருகிருதி கல்பிக்கும் மோஹங்களாலே மேல் செப்பிய ஆத்மாக்கள் பிருகிருதி கூட்டங்களின் வலையிலகப்பட்டு அதினால் உண்டாகும் மயக்கங்களாலே— (“மாயம்”-“மாயை” என்கிறபதத்திரிபு). இங்கு, பகவத்கீதையில் “மாயாந்து பிருகிருதி மித்திரிபா” என்றபடி ‘பிருகிருதி’யைக் குறிக்கிறது. இவ்வண்ணம்சேதநர்களுக்குண்டாகும் மோஹங்களைக் கிளிகளை வளர்க்கின்ற எஜமான் கிளிகள் படும் சுகதுக்கத்தை ரஸமாய் அதுபவிப்பதுபோல், இன்பமும் - ரஸத்தை அடைகிற, இவ்விளையாட்டுடையான - ஜகத் வியாபாரமாகின்ற (ஸீலை) விளையாட்டை, உடையான-உடையவனை, பெற்று-கவிகளுக்கு விஷயமாகப்பெற்று, ஏதும்-கொஞ்சங்கூட, அல்லல் இலன்-மனக்கிலேசமில்லாதவனாயிருக்கின்றேன்.

இப்பாசரத்தில் பகவானது விளையாட்டாகவே உலகங்களில் ஆத்மாக்கள் அதுபவிக்கும் சுகதுக்கங்களும் பிரவர்த்திகளும் இயற்றப்படுகின்றன என்ற தத்துவத்தைக் கற்பிக்கிறார்.

8-ம் பாசரம்.

அல்லலி வின்ப மளவிறந்

தெங்கு மழகமர் குமொளியன்

அல்லி மலர்மகள் போக

மயக்குக்க ளாகிபு நிற்குமம்மான்

எல்லையில் ஞானத்தன் ஞான

மல்தேகொண் டெல்லாக்கரு மங்களுஞ்

எல்லையின் மாயனைக் கண்ணனைத் [செய்

தாள்பற்றி யானோர் துக்கமில்லே.

பொழிப்புரை:—துக்கம் எள்ளளவும் கலக்காத நிரவதிக ஆரந்தத்தையுடையவனாய் மங்களமான தேஜஸ் பூரணமாய் நிறைந்துள்ளவனாய் நிரவதிகயெளவனமும் ஸௌந்தரியமும் கல்லியான குணங்களும் சோபிக்க அவற்றால் பரிபூரணமாயிருந்த பெரிய பிராட்டியாரோடுள்ள கலவியினால் பிறந்தவொரு பிரீதி அகிசயத்தினாலே ஆரந்த மோஹம்கொண்டு அதனால் திவ்விய ஞானனாய் அந்த ஞானத்தையே உபகரணமாகக் கொண்டு அவளது பிரீதியின்பொருட்டு ஜகத்சிருஷ்டியாதியினை யாட்டைச்செய்து அவளுக்குச் சந்தோஷத்தைகவினை விக்கின்ற ஆச்சரிய பூதனான கண்ணனின் திருவடிகளைப்பற்றி நான் ஒரு துக்கமுமில்லாமல் ஆயினேன்.

குறிப்பு:—சென்ற பாசரத்தில் பகவானது உலக சிருஷ்டியாகி வியாபாரங்கள் அவனுக்கு ஓர் அத்வதியவிளையாட்டென்றார்; அதற்குக்காரணமும் நீதியும் ஓளசித்தியமும் இப்பாசரத்தில் விவரிக்கிறார். பிருகிருதியாகிற மாயையால் இவ்வுலகத்திலுள்ள அசித்தவஸ்த்துக்கள் (விதைமாமாயும் மரத்தின் கிளைகளாயும் பூ காய்கனியாகவும்) விகாஸமடைகின்றன. இதற்கு அதிஷ்டாந தேவதை மஹாஸெட்சமி. பகவான் நித்தியாநந்தன்; பூர்ண ஆரந்தனுமாம். இவனுக்கு மஹாஸெட்சமியின் கலையால் ஏற்படும் ரசமும் ஆரந்தமும் வரையறுத்துக் கூறவல்லதல்ல. இலக்குமிக்கு ஆரந்தத்தை விளைவித்துத் தன் ஆரந்தத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு இருவரும் ரஸாதுபவம் சேர்ந்து செய்கையில் பகவானுக்கும் கூட ஞானவிகாஸம் ஏற்பட்டு அப்படிப்பட்டதோர் விகாச உற்சாகத்தினால் விவதி விசித்திர வலிருஷ்டிகளை நீரிலும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் நிலைநிற்கும்படி ஏற்படுத்துவதை மஹாலக்ஷ்மியின் உற்சாகத்திற்கும் களிப்புக்கமாகச் செய்கிறானென்று இப்பாசரத்தில் விவரம் கூறுகின்றார். ஆகவே ஜகத்வியாபாரம் இவ்விருவருக்கும் களிப்பூட்டும் பிரயோஜனமாயிற்று, என்று சொல்ல என்ன தட்டுண்டு. 7-ம் பாசரத்தில் முன்னரே சித்தவஸ்த்துக்களைப் பிருகிருதி வசத்தால் மோஹிப்பிப்பது பகவானது திருவிளையாடலாகுமென்பதைச் சொல்லியாயிற்று. ஆகவே மஹாஸட்சமியின் பிரீதியின்பொருட்டுப் பகவான் இவ்விளையாட்டு உடையானென்ற ஆழ்வாரின் காவிய கல்பனை வெகு சங்கதமென்று நாம் அறியத்தக்கது. (இனிசில பதக்குறிப்புக்களை பாசரத்தை நன்கு உணரும் பொருட்டு எடுத்துஎழுதுவோம்) அல்லலில் இன்பம்-துக்க சம்பந்தமில்லாத ஆரந்தம். அளவிறந்து - முடிவில்லாமல். அழகமர் ஓளி எங்கும் சூழ்—அழகான கார்தி எல்லாத் திக்குகளிலும் வியாபித்து, அல்லலமலர்மகள் - மஹா இலக்குமியின், போகமயக்குக்கள் - கலவிரஸத்தால் வரும் ஆரந்தப்பெருக்கு, ஆகியும் நிற்கும் - உண்டாயிருக்குமவனான ஞானத்தன்.

9-ம் பாசரம்.

துக்கமில் ஞானச் சடரொளி

மூர்த்தி துழாயலங்கற் பெருமான்

மிக்கபன் மாயங்களால் விகிருதஞ்

செய்து வேண்டு முருவுகொண்டு

நக்கபி ரானோடு அபன்முத

லாகவெல் லாருமெவையுந் தன்னு

ளொக்க வொடுங்க விழுங்க

வல்லானைப் பெற்றென்றுந் தளர்விலனே.

அவதாரிகை:—மேல் 7, 8- பாசரங்களில், சிருஷ்டியாகி விசித்திரங்களைப் பேசிய பெரியார், இப்பாசரத்தில் அச்சிருஷ்டியின் விஷயத்தில் பகவான் ஆச்சரியமான திவ்விய அவதாரங்களை எடுத்து நிர்வகிப்பதை முதலில் பேசி, பிறகு அவன் அச்சிருஷ்டிகள் எல்லாம் யுகப்பிரளயத்தில் மறைய அவற்றை மஹேசுவரன் பிரம்மா முதலியோர் உள்பட உருவுகாணாத எல்லாவற்றையும் விழுங்கித் தன் திருவயிற்றில் இனி ஒரு புனர்சிருஷ்டி உண்டாகின்றவரையில் வைத்துக் காப்பாற்றும் ஆச்சரிய சக்தியை விபந்து இப்பாசரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

குறிப்புக்கள்:—மிக்க விநோதமான பல மாயங்களாகிய ஆச்சரியசக்திகளால், வேண்டுமுருவு—சமயசந்தர்ப்பங்களுக்குத் தக்கயுகத்தமான ரூபங்களை, கொண்டு-ஸ்வீகரித்து, விகிருதம் செய்து - உலகத்தில் காணாத காரியங்களைச் செய்து (விகிருதம்-விஹ்ருதம் என்ற சொல்லின் திரிபாகக் கொண்டால் வேடிக்கைகளை நடத்தி என்று பொருள் கொள்ளக் கூடும்)

பொழிப்புரை:—ஹேயமான குணங்கள் ஒன்றும் கலப்பில்லாதவனாய் ஸர்வஞ்ஞனாய் நிரவதிகதேஜஸு உடையவனாய், திவ்விய ஸௌந்தரியத்தோடு விளங்கும் ரூபமுடையவனாய்த் திருத்தழாய் மாலிகளை யணிந்திருக்கும் எம்பெருமான் தன் விசித்திர சேஷ்டிதங்களாலே உலகமணித்துப் பிரம்மாத்மி ஸர்வாத்மாக்களையும் ஒரே காலத்திலேயே ஒரு பக்கம் ஒடுங்கத் தன் திரு

வயிற்றிலே விழுங்கவல்லவனைக் கவிபாடும் நான் சோர்வு ஒன்றுமில்லாம லிருக்கிறேன்—என்கிறார்.

10-ம் பாசரம்.

தளர்வின் ரியெயென்று மெங்கும்

பார்த தனிமுதல் ஞானமொன்று

யளவுடை யைம்புலன்க ளறியா

வகையால் அருவாகி நிற்கும்

வளரொளி யீசனை மூர்த்தியைப்

பூதங்க ளைந்தை யிருசுடரைக்

கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத்

தாள்பற்றி யானென்றும் கேடிலனே

உரை:—தளர்வின் ரி - சோராமல், என்றும் எங்கும்—எக்காலத்திலும் எவ்விதத்திலும், பார்த - வியாபித்த, தனிமுதலை - ஒப்பில்லாத காரணபூதனை, அளவுடைய - கிரகிப்பதில் ஏதோ சிலவற்றை மாதிரிய் அறிந்துகொள்ளுஞ் சக்தியுள்ள, ஐம்புலன்கள்-மெய்வாய் கண் மூக்கு செவி இவைகள், அறியாவகையால்-தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதபடி, அருவாகி நிற்கும் - புலப்படாமல் சூக்ஷ்மமாக இருக்கும், வளர்ஓளி - மிகுந்த தேஜஸையுடைய ஈசனை, மூர்த்தியை - இவைகளுக்கு ஒருவாறு ஏகதேசம் புலப்பட்டாலும் அவைகளில் தோஷம் தட்டாத பிரபுவை, பூதங்கள் ஐந்தை - ஐம்புலன்களுக்கும் உள்ளிருந்து நடத்துமவனை, இருசுடரை-சூரிய சந்திரர்களுக்குள் இருக்கும் அந்தராத்மாவை, கிளர் ஓளி-விசேஷ தேஜஸுடைய, மாயனை - ஆச்சரியமானவனை, கண்ணனை - மஹாநாயக் கிருஷ்ணனாக அவதரித்த இனியனை, தாள்பற்றி-திருவடித்தாமரைகளை எனக்குத் துணையாகக் கொண்டு, ஒன்றும் கேடிலனே-ஒருவிதமான துயரமுமில்லாதவனாய் இருக்கிறேன்.

11-ம் பாசரம்.

கேடில் விழுப்புக்குக் கேசவனைக்

குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன

பாடலோ ராயிரத் திவையுமோர்

பூதம் பயிற்றவல் லார்கட்கு

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அதுபத்துநான்கு கலைகளும்—29. தருக்கம்

[806-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

5. திட்டாந்தம் (Individual Instances)

வாதிப் பிரவாதிகளுக்கு உடன்பாட்டு விடயமான அருத்தம் திருஷ்டாந்தமாம். அதனை, சாதருமி, வைதருமி, எனத் தர்க்கநூலார் இருவகையிற் கொள்வர். சாதருமி திருஷ்டாந்தமாவது உடன்பாட்டால் காட்டும் அந்வய திருஷ்டாந்தம்:—

பணிந்தா ரணபாவங்கள் பாற்ற வல்லீர்
படுவெண் டலையிற் பவிக்கொண் டெழுவீர்
துணிந்தே யும்காட் செய்தவா முஹுற்றார்
சடுகின் றதுகு லைதவிர்த் தருளீர்!
பணிந்தார் பொடிக்கொண்டு மெய்ப்பு சுவல்லீர்
பெற்ற மேற்றுகந் தீர்ச்சற்றும் வெண்டலை

நாடு நகரமும் நன்குடன்

காண நலனிடையூர்திபண்ணி

வீடும் பெறுத்தித் தன்மு

வுலகுக்கும் தருமொரு நாயகமே.

உரை:—கேடில் - நாசமில்லாத, விழு - சிலாக்கியமான, புக்கு - புகழையுடைய, கேசவனை - கேசி என்ற ராசாஸனை ஸம்ஹரித்த பூரீ கிருஷ்ணபகவானை, குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்னபாடல்ஓராயிரத்தா இவையும் ஒப்பீதம் பயிற்றவல்லார்கட்கு - அப்பியவரிக்க வல்லவர்களுக்கு; நாடு நகரமும்-நகரத்துள்ள ரவிகஜநங்களும் நாகரீகமில்லாத கிராமவாலிகளும், நன்குடன் காண - இவர்கள் வெகுமானப்பட்டு எல்லாரும் நன்கு மதிக்கப்படுவதைக் காண, நலனுடன்-உளர்தி பண்ணி - நல்ல நடவடிக்கைகளில் பயிலச்செய்து, வீடும் பெறுத்தி - மோசூத்தையும் அதுபவிக்கச்செய்து, தன் முவுலகுக்கும்-தன்னுடைய மூன்றுலோகங்களுக்கும், ஒரு நாயகமே - ஏக சக்கராதிபத்தியத்தை, தருபு-கொடுக்கும். அதாவது இந்த உலகத்திலும் மோசூத்திலும் நல்ல ஆரந்தமான சகாதுபவத்தைக் கொடுக்கும்.

விசேஷக் குறிப்பு:—மூன்றுலோக ஆதிபத்தியம் பகவானுக்கே உளதாயிருக்க அந்த ஆட்சியைப் பக்தர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏகதேசமாய்த் தருமோவென்ன-ஆரந்தாதுபவத்தில் ஈசவானைப்போலவே முக்தர்களும் அதுபவிப்பாரென்பது சித்தாந்தம். ஓர் வித்தியாஸமே உளது.

அது யாதெனில், ஈசவானுக்கு ஜகத்சிருஷ்டி வியாபாரகருமமும் அதன் பொறுப்பும் உண்டு. பக்தர் மோசூத்தில் சென்றாலும் இது மாதிரிய் அவருக்கிலையே தவிர மற்ற எல்லா விதத்திலும் “நிரஞ்சன பரமஸ்ராமியம் உனபதி” என்று வேதவாக்கியத்தின்படி மற்று எல்லாவிதத்திலும் ஈசவானுக்கு ஸமமென்றே தீர்மானம். இதற்குப் பிரமாணம் வியாஸபகவான் பிரம்மஸூத்திரத்தில் 4-ம் பாதம் 17-வது ஸூத்திரம் தொடங்கி 21-வது ஸூத்திரம் வரையில்.

கொண்டணிந்தி ரடிக்கே ளதிகைக் கேடில்

வீரட் டானத் துறையம் மானே

திருவதிகை வீரட்டானம் - பண்—கொல்லி 3.

இது ஒற்றுமைத்தருமத்தால், தன் பணியை ஏற்ற சிவபெருமான் சூலைநோய் தவிர்க்கவேண்டுமென்னல்.

மற்றொருதிருஷ்டாந்தம், வைதருமி அல்லது வியதிரேக திட்டாந்தமாம். அதாவது, மாறுபட்ட தருமத்தை யுடைமையால் எதிர்மறை உருவத்துடன்காட்டப் படுவதாம். (உ-ம்)

பொன்போல மினிர்வதோர் மேனியினீர்

புரிபுன் சடையீர் மெலியும் பிறையீர்

துன்பே கவலை பிணியென் றிவற்றை

நணுகாமற் றார்த்து காந்துமிடர்

என்போலிகளும் மையினித் தெளியா
ரடியார் படுவ திதுவே யாகில்
அன்பே யமையும் மதிக்கக் கெடில்
வீரட் டானத் துறையம் மாணே
திருவதிகை வீரட்டானம் - பண்—கொல்லி 9.
எண்ணப்போன்ற அடியார்களுக்கு இக்கதியானால்,
அரணே, உனக்கு அன்பு என்னும் அமையும்
என்றது வஞ்சகப்புகழ்ச்சியணியாய், எதிர்மறையில்
திருஷ்டார்த்தம் காட்டும்.

6. சித்தாந்தம் (Established Truth).

பிரமாணத்தை யுடைத்தாயிருக்கும் தன்மையால்
உடன்பாடாகும் அருத்தம் சித்தாந்தம் எனப்படும்.
எனவே சாஸ்திர முணர்ந்தவன் பிரமாண முடைமை
யால் அங்கேகித்த அர்த்தமே சித்தாந்தம் என்னலா
கும். சித்தாந்தம் என்பது சித்தத்தின் முடிவு (What
we feel as finally Correct); எனவே முற்றிய
முடிவு.

ஆரணப்பொருளாமரு ளாளனார்
வாரணத்தாரி போர்த்தம் னானார்
நாரணன்ண்ணி யேத்துநன் ளாறனார்
காரணக்கலை ஞானக் கடவுளே

திருள்ளாறு - திருக்குறந்தொகை—2.

இது சைவ சித்தாந்தமான முடிவு.

ஆராயப்புகின், சித்தாந்த மென்பதே உபசார வழக்
கென்னலாம். நேற்று சித்தாந்தமாய்க் கொண்டதோர்
அருத்தத்தை இன்று கண்டித்துப் பூர்வபகஷமாக்கி,
நூதன அருத்தம் ஒன்றைச் சித்தாந்த மென்னல் எல்
லாச் சமயவாதிகளுக்கும் அறியியல்நூல் வல்லா
ரெல்லாருக்கும், தர்க்க தத்துவ விசாரணையாளருக்
கும் பொதுவான செய்கையாம். எனவே நன்கு ஓதிய
பின்னர் துணிதலே சிறப்பு.

வேத மாகிய வெஞ்சுட ராணையார்
நீதி யானில னாகிய வாணையார்
ஓதி யூழி தெரிந்துண ராணையார்
காத லாணைக் கண்டம்கட லூரே.
திருக்கடலூர் வீரட்டம் - திருக்குறந்தொகை—9.

சித்தாந்தம் தர்க்கமரபில் நால்வகைத் தோற்றமாய்க்
காட்டப்படும். அவையாவன:—

(1) சர்வ தந்திர சித்தாந்தம்:—இதில் தருமி மாத்
திரம் உண்மை. அதாவது சாஸ்திர முணர்ந்தவர்
யாவராலும் அங்கேகிக்கப்படும் பிரமாணம். எனவே
வாதிப் பிரதிவாதிகளுக்கு அங்கேகாரமானது (Com-
mon ground or admitted fact). ஜாதி * முத
லிய தர்மமுண்டென்பதில் விவாதம் பல விருப்பினும்
பிரதிவிதாதி தர்மமாத்திரம் உண்டென்பதில் யா
தொரு விவாதமுமின்மையின், 'தர்மியாதிர முண்
மை' சர்வதந்திர சித்தாந்தமாம். அதை யெடுத்துக்
காட்டுவதுபோல், அப்பரும்

குலங்கண்மிகு மலைகடல் கண்ஞாலம் வைத்தார்
குருமணிசே ரரவைத்தார் கோலம் வைத்தார்
உலங்கிளரும் அரவத்தி னுச்சி வைத்தார்
உண்டருளி விடம்வைத்தா ரெண்டோள் வைத்தார்

* “பாதிபி லுமையா டன்னைப் பாகமா வைத்த பண்பன்
வேதிய னென்று சொல்லி விண்ணவர் விரும்பி யேத்தச்
சூதியாஞ் சூரமு கனுஞ் சக்கரத் தானும் காணச்
சோதியைத் தருத்தியானத் தொண்டனென் கண்டவாறே”
திருத்தருத்தி - திருநேரிசை-6.

நிலங்கிளரும் புண்கனலுள் அனிலம் வைத்தார்
நிமிர்விசும்பின் மிசைவைத்தார் நினைந்தா ரிந்நான்
நலங்கிளருந் திருவடிபென் தலைமேல் வைத்தார்
நல்லூரெம் பெருமானார் நல்ல வாறே.
திருநல்லூர் - திருத்தாண்டகம் 1.

என்று, குலங்கள் எப்பூதத்தின் கண்ணுநிகழ்வதைக்
காட்டுகின்றது காண்க.

(2) பிரதிதந்திர சித்தாந்தம்:—இது வாதிப் பிரதிவா
திகளுக்குள் ஒருவரால் மாத்திர மங்கேகிக்கப்படும்
இரண்டு சாஸ்திரங்களுள் ஒரு சாஸ்திரத்தில் சித்தாந்
தம் உத்யயப்பட்டு முள்ள அருத்தமாகும். (உ-ம்)
“அல்லலார் தொழில்படைத்தே யடிக்கடி வருவெடுத்
மல்லல்மா ஞாலக் காக்க வருபவர் கடவுள்” [தே
என்னல் வைணவ சித்தாந்தமாகும். அது அந்தச் சம
யத்தோரால் அங்கேகிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு அவதார
மும், பூமியில் எக்காலத்தில் புண்ணியம் குறைந்து
பாவம் மேலிகின்றதோ அப்போது நேருமென்பர்.
அக்காலத்திலுள்ள பூமியின் குற்றத்தை நீக்க யான்
அவதரிப்பேனென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கூறுவது
பகவத்கீதை முதலிய நூல்களிற் காணலாம். ஆயினும்
இது சைவர்கள் சித்தாந்தமாகாதாயினும், வைணவர்
களால் அங்கேகிக்கக்கூடியதாதலால் இது பிரதிதந்
திர சித்தாந்த மெனப்படும்.

(3) அதிகாரண சித்தாந்தம்:—கடம் செய்தவன் ஒரு
குலாலன் என்னும் கர்த்தாவுடையதுபோல், இந்நில
மும் கடம்போல, என்னும் அநுமானத்தால் கர்த்தா
சித்திக்கும்போது, அக்கர்த்தா சர்வ வல்லமையுடை
யவனென்று சித்திப்பது அதிகாரண சித்தாந்தமெனப்
படும். எந்த அர்த்தத்தின் சித்தியுண்டாகும் போதே
பிரஸ்தாபத்திலுள்ள மற்றொன்று சித்தியுண்டாகின்
றதோ அதுவே, அதிகாரண சித்தாந்தம். (உ-ம்)

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்தவித்தை
யகோவெனவும் வார னாதி
யண்டமவை யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தில்
நிறுத்துமவ தானம் போல
எண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியைத்தன்
னருள்வெளியில் இலக வைத்துக்
கொண்டுநின்ற அற்புதத்தை யெவராலும்
நிச்சயிக்கக் கூடா வொன்றை

தாயுமானவர்.

முத்தவனா யுலகுக்கு முந்தி னானே
முறைமைபா லெல்லாம் படைக்கின் றானே
ஏத்தவனா பேமுலகு மாயி னானே
யின்பனாய்த் துன்பங் களைகின் றானே
காத்தவனா யெல்லாந்தான் காண்கின் றானே
கடுவினையேன் நீவினையைக் கண்டு போகத்
தீர்த்தவனே திருச்சோற்றுத் துறையு ளானே
திகழொளியே சிவனையுன் னபய நானே.

திருச்சோற்றுத்தறை - திருத்தாண்டகம் 1.

(4) அதியுபகம சித்தாந்தம்:—இதை உரையிற்
கோடல் என்னும் உத்தியால் இலக்கணங்களில் காட்டு
வார். கீழ்வரும் அப்பர் பாசாத்திலுள்ள உம்மைகளைக்
கவனிக்கவும்:—

கங்கையைச் சடையுள் வைத்தார்
கதிர்பொறி யாவும் வைத்தார்
கிங்களைத் திகழ வைத்தார்
கிசைகிசை தொழவும் வைத்தார்

மங்கையைப் பாகம் வைத்தார்
மான்மறி மழுவும் வைத்தார்
அங்கையு ளன்னும் வைத்தா
ரையனை யாற னாரே.
திருவையாறு - திருநேரிசை 1.
இப்பாசரத்தை, பின்வரும் அத் தலத்தின் வேறோர்
பாசரத்தோடு வாசிக்கவும்:—
சிந்திப் பரியன சிந்திப் ப
வர்க்குச்சி றந்துசெந்தேன்
முந்திப் பொழிவன முத்தி
கொடுப்பன மொப்த்திருண்டு
பந்தித் தநின்ற பழவினை
தீர்ப்பன பம்புசுற்றி
அந்திப் பிறைபணிர் தாடுமை
யாற னடித்தலமே

திருவையாறு - திருவிருத்தம் 1.

பிரத்தியக்ஷத்தில் வாக்கியத்தினாடு காட்டப்படா
மல் மறைந்த அருத்தம் உண்டென்று இந்தப்பாசரங்
களில் நாம் அங்கேகரிப்போமாயின், அவையே அபியுப
கம சித்தாந்த மெனப்படும்:—

நற்றவஞ் செய்த நால்வர்க்கு நல்லறம்
உற்ற நன்மொழி யாலருள் செய்தால்
கொற்ற வஞ்சுரக் காடுது றைதொழப்
பற்றுந் தீவினை யாயின பாறுமே.
திருத்தென்றாங்காடுதறை - திருக்குறந்தொகை 10.
காட்டினு ரெனவு நாட்டினு ரெனவுங்
கடுந்தொழில் காலனைக் காலால்
வீட்டினு ரெனவும் சார்தம்பெண் னீறு
பூசியோர் வெண்மதி சடைமேல்
சூட்டினு ரெனவுஞ் சுவதோ மறியார்
சோல்லுள சோல்லுநால் வேதப்
பாட்டினுர் போலும் பந்தனை நல்லூர்
நின்றவெம் பசுபதி யாரே.

சம்பந்தர்.

7 அவயவம்:—அதுமானத்திற்கு அடிப்படையான
ஏகதேசங்கள். இது வாதவொழுங்கின் அங்கங்கள்.
ஆங்கிலத்தில் (Bases of inference) எடுத்துக்
காட்டும் தொடர்நிலைக்கு முக்கிய பாகங்கள் என்றும்
அங்கங்களென்றும் கூறப்படும். ஆங்கில தர்க்கத்தில்
அதுமானத்தை இருவகையாகப் பிரிப்பர். அவற்றில்,
கொண்ட பிரதிஞ்ஞைகளிலிருந்து நிரூபிப்பது ஒன்று
(Deductive logic); கண்ட காட்சிகளால் நிரூபிக்
கும் பிரதிஞ்ஞைகள் மற்றொன்று (Inductive
logic). இப்படி மேல்நாட்டுத் தர்க்கவாதிகள் பிரித்து
வைத்திருப்பினும், இயற்கையில் இவை ஒன்றைவிட்டு
ஒன்று பிரியாதிருக்கும். அப்படிப் பிரிந்துநிற்குமாயின்
அவற்றில் முதலதை (a priori) ஆராய்ச்சியின் நி
செய்யப்பட்டதென்றும், மற்றொன்றை (a posteri
ori) பரிட்சையின்றித் துணிர்த்தென்றும் குற்றங்
கூறுதலுமுண்டு. நமது தர்க்கநூல்களில் இவ்விரண்
டும் ஒருங்கு சேர்த்து, வஸ்து நிர்ணய அவயவங்களென
வும், அவற்றை ஐந்தாகவும் பிரித்துள்ளார். அவையா
வன (i) பிரதிஞ்ஞை (ii) ஏது (iii) உதாரணம் (iv)
உபநயம் (v) நிகமனம் என்பன. அவற்றுள்

(i) பிரதிஞ்ஞையாவது—சாத்திய தரும விசிட்ட
தருமப் பிரதிபாதக வசனமாகும். “இம்மலை தீயுடை
ந்து” என்னும் வாக்கியத்தில், ‘தீயுடைமை’ சாத்தியதரு

மம் “மலை” தருமி, சாத்திய தருமத்துடன் கூடிய தரு
மையைக் கூறும் இவ்வாக்கியத்தை, சாத்திய தரும
விசிட்ட தருமப்பிரதிபாதக வசனமென்பர் தர்க்க
நூலார். (இதனை ஆக்கிலத்தில் Proposition என்
பர்).

(ii) ஏதுவாவது, 3-ம் வேற்றுமை யுருபும் ஐந்தாம்
வேற்றுமையுருபும் பெற்ற அறிகுறியைக் காட்டும்
வாக்கியமாகும். (உ-ம்) “புகையுடைமையால்” (ஏது-
Reason)

(iii) உதாரணம்—அதாவது உதாரணம்; எனவே
திருஷ்டார்த்த வசனமாகும். யாது புகையுடைத்தோ,
அது தீயுடைத்து. அடுப்பு என்பது போலாம்.

(உதாரணம் - Example) எனவே வியாத்தி
யோடு கூடிய திருஷ்டார்த்தம் கூறும் வாக்கியம்.

(iv) உபநயம் (Application)-பக்கத்தில் இலிக்
கத்தின் உபசங்காரம் உபநயமெனப்படும். இதுவும்
நெருப்பு வியாப்பியமான புகையுடையது, என்பது.

(v) நிகமனம் (Conclusion)-மேற்கண்ட நான்கு
அவயவங்களால் கொண்டுவரப்பட்ட முடிவு.

இவ்வைந்து அவயவங்களின் சமுதாயம் நியாயம்
எனப்படும் (Syllogism)

இவ்வொழுங்கில் வசனத்தில் அமைந்து நிற்கும்
நியாய உருவம் செய்யுட்கண்ணே சற்று மாறும். திரு
நாவுக்கரசு கூறும் நற்புத்தி வெளிப்படையாயுள்ள
பாசரங்களில் இவ்வவயவங்களை ஏனிடில் காணலாம்:—

உடறனைக் கழிக்க லுற்ற
வுலகத்து னுரீரிகட் கெல்லாம்
இடர்தனைக் கழிய வேண்டி.
லிறைவனை யேத்து மின்னோ
கடறனி நஞ்ச முண்டு
காண்பரி தாகி நின்ற
சுடர்தனைத் தருத்தி யானைத்
தொண்டனென் கண்ட வாறே.

திருத்தருத்தி - திருநேரிசை 5.

(i) இதில் பிரதிஞ்ஞை, இடர்கழிதல் இறைவனை
ஏத்தல்.

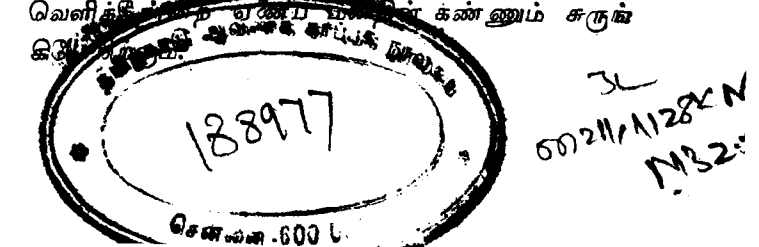
(ii) ஏது—சிவன் அருளுடையான் (கடல்தனி
நஞ்சமுண்டான்) அளவற்ற சக்தியுடையான் (காண்
பரிதாகி நின்ற சுடர்) ஆகவிருத்தலால்.

(iii) உதாரணம்—யாது அருளும் பலமுமுடை
யதோ, அது நமது துன்பம் நீக்க வல்லதாகும்.

(iv) உபநயம்—துருத்தியில் விளங்கும் பெருமான்
இத்தகையன்.

(v) நிகமனம்—“இறைவனை ஏத்துமின்” என்னும்
ஏவலில் தொக்கியது.

இவ்வவயவங்களை ஆங்கிலத்தில் தர்க்க வாய்ப்பாட்
டில் மூன்று அங்கங்களில் அடக்குவார். S is P if M
என்பது ஆங்கில தர்க்க நியாய வாய்பாடு ஆகும்.
அதில் S is P என்பது பிரதிஞ்ஞை. இம்மலை தீயு
டைத்து என்பது ஏது. (M) புகையுண்மையால்
ஏனைய உதாரணம், உபநயம், நிகமனம் தொக்கிருக்
கும். சாதாரணம் நாம் பேசுங்காலே இவ்வவயவங்கள்
ஐந்தாம் வெளிப்படையாய் நிற்பதில்லை. முதலிரண்டே
வெளித்தென்பதே ஏனைய உதாரணம் கண்ணும் சருங்
கொண்டி.

பாண்டு விண்மகன் பார்த்தன் பணிசெய்து
வேண்டி நல்வரங் கொள்விச யமங்கை
ஆண்ட வன்னடி யேரினைர் தாசையால்
காண்ட லேகருத் தாகி யிருப்பனே.

திருவிசயமங்கை - திருக்குறள்தொகை 8.

இதில் ஏதாவும் பிரதிஞ்ஞையில் தொக்கிருப்பதைக் காண்க. ஆயினும் இவ்வைந்து அவயவங்களும் ஒன்றின் நென்றுவெளிபாதல் சுவியின் அழகாம்.

இம்முறையில் நோக்கும்பால் திருநாவுக்கரசு நாயனார் பதிகத்திலுள்ள செய்யுள்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்று நியாய முறையில் பாடப்பட்டனவாய் விளங்குவது

செந்தமிழ்ச் செல்வி.

விந்தநாத மீதிருப்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி.
வெண்கமல மேலிருப்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
சந்திரனைப்போல் நிறத்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
தத்துவங் கடந்துகிற்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
இயற்கையொலி யாயிருப்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
என்றுமழி யாதிருப்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வன்னவடி வாயிருப்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
மன்னுயிரின் நாவுறைவான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
முன்னுள் தமிழ்மொழிந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
மூலமொழி யாயிருப்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
மாரிபோலும் பூங்குழலான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வளருமிளம் பிறைநுதலான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
கருமருட் கண்ணுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
குனிபுருவச் சிலையுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
எட்போலும் நாகியினான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
இன்னமுத மொழியுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
முத்துப்போற் பல்லுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
முருக்கம்பூ விதழுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
ஆடிபோலும் கன்னத்தினான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
அழகுமணி மிடறுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
கோங்கரும்பு வனமுலைபான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
குளிருமுத்து வடமுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வேப்போலும் தோளுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
மென்றொடிமுன் கையுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
செங்கார்தள் விரலுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
செய்யதுகிற் கச்சுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
மின்போலு நண்ணிடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
மேகலை யரையுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
ஆலிப்போல் வயிறுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
அழகுமணி மாலையினான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
உடுத்தபட்டாடையினான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
ஒங்கார வந்தியினான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
கன்னிவாழை மென்றொடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி

டன், அப்பதிகமுற்றும் ஒரு தேசியாயும், அதன் செய்யுள்கள் முறையே அவற்றின் அங்கங்கள் இடத்திற்குத் தக்கவாறு அமைந்தது போலும் காணப்படும். இதைப் பரிசுஷிக்க, மேற்கண்ட பாசுரத்திற்குப் பின் வரும் பாசுரத்தைக் காண்க:—

வந்து கேண்மின் மயநீர் மனிதர்கள்

வெந்த நீற்றன் விசயமங் கைப்பிரான்

சிந்தை யானினை வர்களைச் சிக்கெனப்

பந்து வாக்கி யுய்க்கொளுங் காண்பினை.

திருவிசயமங்கை - திருக்குறள்தொகை. 9.

காமர்களைக் காலுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
தண்டைகொஞ்சந் தாளுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
தாமரைப்பூஞ் சேவடியான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
தண்பொதியி லேபிறந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
தவமுனிவன் மடிவளர்ந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
கூடனகர் வாழ்வுகந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
கோவேந்த ரேவல்கொண்டான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
புத்தகஞ்சேர் கையுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
பொற்பளிங்கு மாலையினான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வினையிரு கையுடையான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வேதமுடி வாய்வினோந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
நீரினமே லேநடந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
நெருப்பினுள் னேருளித்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
நஞ்சையமு தாக்கிவைத்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
நான்கோள் விலக்கி வைத்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வெய்யபிணி மாற்றிவிட்டான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வேழமதை யோட்டிவிட்டான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
உண்டமக வைப்பயந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
ஊமைதனைப் பேசுகித்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வள்ளுவர்முப் பால்முடித்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
ஆரமணிக் கோவைகொண்டான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
சுந்தா மணிபுனைந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
சோன்கி லம்பணிந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
மெய்ப்புலவர் வாயினிற்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வேண்டும்வ ரந்தருவான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
பொல்லா வினையறுப்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
பொன்மணி தான்கொரிந்தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
செய்தபி னைபொறுப்பான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
தேடிவந் தேயருள்வான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
நினைத்தவு டன்வருவான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
நின்றுகவி பாடிடுவான் செந்தமிழ்ச் செல்வி
என்றென்று போற்றிசெய்யச் செந்தமிழ்ச் செல்வி
இடரீக்கி யாண்டனளே செந்தமிழ்ச் செல்வி.

திருக்குறள் நீதி

3. துறவறவியல்

[793-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

1. அருளுடைமை

1. அருட்செல்வ மொன்றே யருஞ்செல்வ மாகும்.
2. நன்னெறி நின்றார் நன்னுலக தருளே.
3. அருளா ளர்க்கிலை யிருள்நர கெய்தல்.
4. உயிரோம்பு வாளைத் துயர்சேர்வ தில்லை.
5. கருணையின் மாட்சிக் கிவ்வுலகே சாட்சி.
6. அநியாயக் காரனே அருளற்ற பாவி.
7. மருள்கொண்ட மார்தர்க்கு மறுமையிற் றன்பம்.
8. அருணின்றி நீங்கினார் கொருநாளு முய்கில்லை.
9. அருளில்லா தானம் அறமாவ தில்லை.
10. வலியார்முன் றுழுவீர் மெலிவார்முன் வீரமேன்.

2. புலால் மறுத்தல்

1. பிறிதொன்றி னூணுன்பான் அருளில்லா னாகும்.
2. ஊனுண்பார் கில்லை வானுட்டுச் செல்வம்.
3. புலா லுண்பான்மனத்தருள் குலாவாதெந்நாளும்.
4. அருள்சே ரகத்தான் கருதான் புலாலை.
5. ஊனுண் பாளை உமிழாது நரகம்.
6. கொன்றுண்ணு லூழிற் சென்றுன் பகரார்.
7. உண்ணான் புலாலைப் புண்ணாக் கண்டவன்.
8. அறிவறிந்தா ருண்ணார் பிறிதுயிர் நீத்தலுன்.
9. ஊனுண் ணுமை வேள்வியிற் சிறக்கும்.
10. கொன்று தின்னுனைச் சென்றிறைஞ் சுழியிர்.

3. தலம்

1. தவசிக் கழுது தன்னை யொறுத்தல்.
2. முந்தைநாட் டவமே யிர்தநாட் பேற.
3. தவப்பசி மாற்றுவான் தவஞ்செய வேண்டா.
4. அவதூறு செய்தாரைத் தவநீதி கொல்லும்.
5. வேண்டிய வேண்டின் ஈண்டும் முயல்தவம்.
6. அவச்செய லஞ்சின் தவச்செய லாகும்.
7. சுடச்சுடப் பொன்போல் நோற்பவ ரொளிர்வார்.
8. தன்னையுணர்ந் தானை மன்னுயிரெலார் தொழும்.
9. நோற்ற லுடையாரைக் கூற்றமு மஞ்சம்.
10. இலர்பல ராதல் சிலர்பலர் நோற்றிலார்.

4. கூடா வொழக்கம்

1. வஞ்சக நெஞ்சத்தானை ஐந்துஞ் சிரிக்கும்.
2. மனத்தாய்மையின்மேல் தவத்தாய்மையின்றும்.
3. வேடத்தில் மறைத்து தோடத்தைச் செய்யற்க.
4. தவவேடம் பூண்டு பவமுட்டை தேடற்க.
5. விருப்பற் றோமென விண்பழி நாடற்க.
6. நெஞ்சிற் றறவார் வஞ்சமே கொடிது.
7. அகத்தழகு குற்ற தவத்தோ ருமுளர்.
8. மாசற்றார் போலப் பூசிப்பா ருண்டு.
9. மயலற்ற துறவியைச் செயல்கண்டு அறிக.
10. வேடம் வேண்டா தோட மகற்றின்.

5. கள்ளாமை

1. களவற்ற நெஞ்சிற் கிழிவொன்று மில்லை.
2. உள்ளத்தா லுள்ளினும் கள்ளச் செயலாகும்.
3. களவாண்ட செல்வம் உளதாகிக் கெடும்.
4. பேராசைச் சோரந் தீராத கோரம்.
5. திருடக் கருதா ரருளிற் பெரியோர்.
6. திருடர்க் கில்லைத் தருமத் தெண்ணம்.

7. வெள்ளைக் கில்லைக் கள்ளச் சிந்தை.
8. கனவினுங் கள்ளர்க்குக் கள்ளமே கருத்தாம்.
9. பட்டிமைப் பழக்கங் கிட்டிய நாசம்.
10. கரவுடை நாட்டம் மறுமைக்கும் வாட்டம்.

6. வாய்மை

1. தீமையில் சொல்லே வாய்மையென லாகும்.
2. பழுதினுப் பொய்ம்மை வாய்மையினை யொக்கும்.
3. நெஞ்சறிந்த வஞ்சவுரை நஞ்சுண்ட படியாமே.
4. உள்ளத்தாற் பொய்யானைக் கொள்ளுமே யுலகம்.
5. மனத்தொடு வாய்மையே தவத்தொடு தானம்.
6. பொய்யாமை தானே மெய்யான கீர்த்தி.
7. பொய்யா விரதியே மெய்ஞ்ஞான தேவன்.
8. மனத்தாய்மை வேண்டின் மாயங்கள் கூற்றக.
9. பொய்யாமை சான்றோர்க்கு மெய்யான் விளக்கு.
10. வாய்மை யல்லது தூயதொன் றில்லை.

7. வெகுளாமை

1. செல்லிடங் காப்போன் சினங்காப் போனே.
2. செல்லா விடத்தஞ் சினந்தீ தாகும்.
3. கோபத்தை மறந்தவன் பாபத்தில் வருந்தான்.
4. நகைமுகங் கெடுக்கும் பகையெனல் சினமே.
5. கோபத்தைக் காவார் ஆபத்திற் குள்ளாவர்.
6. சினத்தீ தானே யினத்தையுஞ் சுகமே.
7. கடுங்கோப முடையோர் கெடுவது தின்னம்.
8. வெகுதிக் குறினும் வெகுளாமை நன்று.
9. சினத்தைக் காப்போன் நினைத்தது பெறுவான்.
10. சினத்தீ மூடரைச் செத்தா ரொடுவை.

8. இன்னு செய்யாமை

1. பெருகிதி வரினும் பிறர்க்கின்ன செயற்க.
2. கறுத்தின்ன செய்பினும் மறுத்தின்ன செயற்க.
3. துன்னுதார் மாட்டும் இன்னுத செய்யற்க.
4. துன்னலர் நாண நன்னயஞ் செய்க.
5. பிறிதின்னோ யுணரா வறிவினற் பயனிலை.
6. துன்னற்க தீவினை இன்னற் கிடமெனில்.
7. யார்மாட்டுஞ் செய்யற்க கோரக் கொடுவினை.
8. தனக்கின்ன தறிவான் பிறர்க்கின்ன செய்யான்.
9. முற்பகற் றீச்செயல் பிற்பகல் வினையும்.
10. உயிர்க்கூறு நாடார்க்குத் துயர்ச்சோக மில்லை.

9. கொல்லாமை

1. பெல்லா வறமும் கொல்லாமை தானே.
2. பல்லுயிர் காத்தல் பாரினில் மேலறம்.
3. கூற்றக வஞ்சம் கூடற்க கொலைப்பழி.
4. நல்லா நேதெளிற் கொல்லா விரதம்.
5. கொல்லாமை யாற்றிப் பொல்லாப் பிறப்பறு.
6. கொல்லா விரதிபாற் கூற்றனு காது.
7. தன்னுயிர் நீப்பினும் மன்னுயி ரோம்புக.
8. கொன்றாகு மாக்கம் நன்றாகா தாகும்.
9. கொலைசெய் பவரே புலைய ராவார்.
10. கொலைத்தொழி லாளரைக் கொடுவினை ருழும்.

10. நிலையாமை

1. புற்புதக் காட்சி யொத்ததில் வாழ்க்கை.
2. கூத்தாட் டவைபோற் குழியுமே செல்வம்.

அறிக்கை:—கலாநிலயத்தில் மதிப்புரை வரைவதற்குப் புத்தகம் அனுப்புவார் ரூ. 10 கட்டணம் செலுத்த வேண்டும். அப்பொழுதே புத்தகத்தின் குணங்களையும் குற்றங் களையும் ஆய்ந்து எழுதுவோம். இல்லையேல் புத்தகத்தின் வரவுமாத்திரம் குறிக்கப்படும்.

3. செல்ல மழியுமுன் செய்வது நல்லறம்.
4. உடலுயிர் பிரிக்கும் கருவியே நாளாம்.
5. விக்கிரா விழுமுன் விரைந்துசெய் தருமம்.
6. நேற்றுளா நின்றிலாத் தோற்றமில் வலகு.
7. வாழ்வதறியார் மற்று னீளநீனப்ப தனந்தம்.
8. குடம்பையுட் பறவை உடம்புயிர் நட்பு.
9. உறக்கம்போற் சாக்காடு பிறப்பொக்கும் விழிப்பு.
10. உயிர்க்கோ ருறுதியா முடம்பில்லை பென்க.

11. துறவு

1. விட்டதொன்றெவரையுந் தொட்டு நோய் செய்யா.
2. கடுவெனப் பொருளை விடுவதே யின்பம்.
3. ஐம்புல னடக்கி யாசையை யகற்று.
4. குற்ற மற்றார்க்குப் பற்றென்று மில்லை.
5. பிறப்பறுப் பார்க்குடல் சிறப்புடைத் தன்று.
6. எனதென்ற தற்றால் தனதாகும் வீடு.
7. பற்றொழி யாசைப் பற்று மிடம்பைகள்.
8. பற்றறு பிறவிபைக் குற்றமணு காது.
9. துறந்தார்க் கல்லது சிறைத்தவி டில்லை.
10. பற்றை யறுக்கப் பற்றுக பாளை.

12. மெய்யுணர்தல்

1. மயக்க வுணர்வே பயப்பது துன்பம்.
2. மெய்ஞ்ஞான வுணர்வே மேலான வின்பம்.
3. ஐயந் தெளிந்தால் வையத்தன் முத்தி.
4. மெய்யுணர்ச்சி யில்லார்க்கு மேற்பதவி யில்லை.
5. எப்பொரு ளாயினு மெய்ப்பொரு ளாய்க.
6. கற்றணர்ந் தடங்க உற்றோய் திரும்.
7. ஆய்ந்தறி வார்க்கு ஓய்ந்திடும் பிறவி.

பொதுகை நிகண்டு

[812-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஒன்பதாவது

செயல் பற்றிய பெயர்த்தோகுதி

தொழிற்குமகம் கண்மவ்விதி செயல்வினைப்பே ரைந்தாந்
தொழிற்பயிஷ்வு தொறுவாங்கா தரம்வினையின் றுடர்
இழைத்தல்பா ரித்தனொரு மித்தலே குயிற்ற [வாம்
லியற்றவய ருதல்வினைத் லாற்றல்செய லெட்டாம்
பழக்குகிட்டி கிருட்டிபிறப் பித்தல்படைத் தலின்பேர்
பண்ணுகெட வரல்பொய்தல் வண்டலுண்டாட் டோ
யுழக்கிய விலாசனை கிரீடையுப்புக் கேளி [ரை
யொன்பதொன்றும் பெண்கள்வினா யாட்டின் பேர்

விரிபொழுது போக்குவினா யாட்டுப்பா ராட்டு [விரிவே.
மெய்ச்சல்வினே தங்களித்தல் குலவல்கொண்டாலின்
வரைதல்கடி கைப்பற்றன் மணம்போட்டன் மன்றல் [பேர்
வதுவைநீ வலஞ்செய்வகல் யாணம்விலா கப்பேர்
முருகுதுணை கறல்விழாச் சாறுபுத்தேன் சேறு
மூவிரண்டுச் சபத்தின்பேர் மலராடைச்சல் செருகல்
சொருகலாம் வினைவணிகொப் * பனைமலைச்சன் மிலைதல்
குடல்வேய் வலங்கரித்தல் புனைவுமண்கை செயலே.

கைதொடல்போ சனந்தின்றுல் பொசித்தழல்வன் மிசை
கல்வீல்பா ரணந்துற்ற லுணல்பருகன் மாந்தல் [தல்
துய்தினலே யழுதுசெய்த னுகர்வயிற லார்தல்
துப்பருத்த லேதுய்த்த லுண்டலெழு மூன்ற
முய்துறுங்கல் விழுங்குதற்பேர் துயில்களு வளர்த [தல்
லுறங்கல்பள்ளி துயிறல்படல் கண்ணடைத்த லனந்

* பனைமலைச்சல் மலைதல் (பி - ம்)

8. பிறவிப் பிணியற உணர்வதே அறிவு.
9. உற்றநோ யறிந்து பற்றற வெழுதுக.
10. மெய்யுணர்ந் தார்க்கு மொய்தய ரில்லை.

13. அவாவறுத்தல்

1. பிறப்புக்கு வித்துப் பேரவா வாகும்.
2. பிறவாமை வேண்டின் பொருளாசை நீக்குக.
3. வேண்டாமை தானே விழுச்செல்ல மாகும்.
4. வாய்மை வேண்டத் தூய்மை யுண்டாம்.
5. அவாவற் றவரே அறுப்பார் பிறவி.
6. வஞ்சிக்கு மவாவை அஞ்சவற வோர்.
7. ஆசை யறுப்பார்க் காகுந் துறவறம்.
8. ஆசையற்ற லின்பம் நேசமுற்றற் றுண்பம்.
9. அவாவற் றிருக்க வானந்த முண்டாம்.
10. அவாவற் றநிலையே யானந்த முத்தி.

துறவறவியல் முற்றிற்று.

ஊழ்

1. ஆக்குமூ ழுக்கம் போக்குமூழ் மடியே.
2. அறிவறி யாமை யாவது மூழே.
3. தூல்பல கற்பினு மூழ்வலி யேமிகும்.
4. அறிவுஞ் செல்வமு மிருவகை யூழ்வலி.
5. நல்லவை தீயவாம் செல்லுழ் வருங்கால்.
6. வருந்தினு போகா பொரு்துமூ முற்றல்.
7. வகுத்த படியலால் தொகுத்தார் துய்த்திடார்.
8. வறியரையுந் துறவாம லூழ்வலி தடுக்கும்.
9. ஊழ்வலி யுணர்ந்தார் தாழ்வதில் வருந்தார்.
10. ஊழ்வலி யொப்பதோர் காழ்வலி யில்லை.

அறத்துப்பால் முற்றிற்று.

வெய்துறுகண் படைதுஞ்ச ளித்திரைதுந் கலின்பேர்
விடிந்தெழுப்பலெடுத்தலேதெளித்தம்பேர்ப்பொருளே.

பொருமல்விம்மல் கசிவுரோ தனமிரங்க லேங்கல்
புழுங்கல்கலு முதல்கலக்க மொன்பதமு தலின்பேர்
தருதல்கொடை வீசல்கடப் பாடிடுத லிருத்தல்
தானம்வண்மை வேளாண்மை பகுப்புதவல் வேள்வி
அருளலுப காரண்கல் விதரணந் தியாக
மளித்திட லுதாரம்வழம் குதல்பொழித் லீகை
விரவுபணித் திடனீட்டல் கவிசைவி கையுமாம்
வேந்தர்வரை யாதுகொடுத் திடுதல்கொடை மடமே.

மடக்கல்குத்திமுடக்ககொறில்முணங்கொடுக்கம்பாந்தம்
வலிதடக்கம் பதுங்கலுமாம் † வதிதல்வைக லிறுத்தல்
விடுத்தலினை விசித்தல்கல் ருத்தலுந்தல் கலின்பேர்
விடுத்தன்மோ சனமோக்கந் தீர்த்தலுயிர் தலுமாம்
இடுக்கல்பெற்றி யிழிவாயீக் கோளிரவோ றுதலா
மிறங்கல்குத மலதாரல் குளிவுகுரல் கலுமா
முடற்றல்சொலித் திடலாம்வீ சுதல்விவங்க லிடுத
லோச்சலெறிதலின்பேராம் பூய்த்தல் பிய்த்தல் காணே.

காண்டறெரி சனநோக்கல் கண்ணுதலே பார்வை
காட்சிபார்த் தலின்பேராஞ் சிறக்கணிப் பபாங்க
மீண்டுகடைக் கணித்தலாஞ் சரிதையையம் பிடுக
மிரந்தபிண்டம் பலிபாகம் பயிக்கமும்பிச் சையின்பேர்
வேண்டல்குறை ‡ கோளேன்றல் வாங்கலிறத் தலின்பேர்
வேண்டாமாற் றதல்காத்த னிறுத்தன்மறுத் திடலாந்

† வதித்தல் வைக (பி-ம்)

‡ கோளேற்றல் (பி-ம்)

தோண்டலக முதல்கிளைத்த னீ னெண்டறொட்டல் பிளிற
றெடுதல்கிளை றுதலுமாம் பிடித்தல்பற்ற றொடலே.

தொடுத்தல்பந்தம் யாப்பசைப்புச் சிமிழ்ப்பார்த்தல் வீக்க
றுறுவிடுத்தல் பிணித்தல்கட்ட லொன்பதாந் கதுவாய்
வடுப்படலாம் விளம்பல்பா ரித்தலாம் பிறக்கு
வழுக்கயக்குச் சோர்வாகு மெறிதலெற்றல் குற்றல்
புடைத்தலுமாம் புடைத்தலே தகர்த்தல்குட்ட லாகும்
புடைத்தலே பொ திர்ப்புவீக் கமுமாகும் வதைத்த
வடித்தலே யறைதலெற்றன் மோதலமுத் துதலு
மதுக்கலுமாந் துய்தாக்கல் சிய்த்தலாந் தெரியே. 330.

தெரித்தல்வரைந் திடல்பொறித்தல் கீறலே தீட்டல்
சிவக்கல்வரித் தலுமெழுத லாங்கணக்கி லேகை
வரித்தவரி பொறிபோய் யு மிலிதிதமா காதம்
வன்னமெழுத் தக்காமாந் கீழ்த்தல்குற்ற மெய்த்தல்
அரக்கல்கிதைத் தலின்பேர்மஞ் சனந்தோய்தல் குளித்த
லாடல்படி தலுநானஞ் செய்தலின்பேர் தேய்த்த
லுரைத்தலுரிஞ் சலின்பேரா மிமிழ்த்தலே தெவிட்ட
லுமிழ்த்தலுமாம் பறித்தல்குற்றல் களைத்தல் கட்டல்
[வழியே.

வழிபடலந் சனையாரா தனையேபூ சனப்பேர்
மகம்யாகக் கிருதோம மிட்டியெச்சம் பூபம்
பழியில்வேழ் வியின்பேர்வந் தனைவண்ண்கல் காணல்
பணிதல்வந்திப் பிறைஞ்சல்பணி தாழ்த்தலுந்தெண்
[டனின்பேர்

தொழுதலுங்கை கூப்புதலஞ் சலியொடுகும் பிடற்பேர்
சுத்தாடல் சம்போக மைதுண்க் கிரீடை
விழைவுபுல்லுக் கலவியாலிந் கனமே கூட்டம்
விழைச்செயைதல் புணர்ச்சிமணந் தழுவன்முயக்குதலே.

முயங்கிடத்திற் கூடியுமே கூட்டயில்லா திருத்தன்
மொய்த்ததொரு புலவியா மனுநாம வினாமுனோர்
மயங்கவுரை மறுத்தலே யூடலென வுரைப்பர்
மகிழ்நர்பிரிந் ததற்பின்னர் வாயிலடைத் திருத்தல்
இயக்குதலில் லாத்துனியும் புலவிரீட்டமுமாம்
இவ்வுட லொழிதலின்பே ருணர்தலொல்ல லாகும்
நாய்க்கொளும்பா டினிமுதலோர் புலவியொழிந்திடவே
நவின் றுவெண் டெல்லாயி லென்றபிரித் துரையே 333.

பரிதலிந் திடன்னொழிந் லொடிதலே யிடிதல்
படவிறுத்த லிறுதலொசித் திடலகைத்தன் முறிதல்
முறிதலின்பே ருழ்த்தன்மூ டெல்கவித்தல் பாத்தல்
மொஞ்சல்மூ சுதலுந்தாந் கூசல்கட்கல் கெடுத
லிரிதலுடை வேதிட்க னெரிதலே ஞொள்க
லிடைவுதொங்கல் சாய்வுசரி தலுமோட லாகும்
அரிதல்சே தித்தல்விடு வாய்கெய்தல் குலல்
அறுத்தல்கொய்தல் சுத்தரித்தலீர்த்தலதின் பகுப்பே.

பகுத்தலெற்றல் கண்டித்த றறித்தலே துமித்தல்
பரிதலே தடித்தல்வெட்ட லேழாகும் விரிய
லிருத்தல்பரப் பலின்பேராந் தணித்தல்செய்தல் தலின்
எருக்கல்கா துதல்சுலட்டல் மாரணஞ்சட் டித்தல் [பேர்
செகுத்தல்வீட் டெதல்படுத்த லொழித்தலெற்றல் கோறல்
செவிட்டல்முருக் குதல்பன்மூன் றுங்கொலை செய்
[தலின்பேர்

அகைத்தலுமா மூறணற்கு கோள்வேட்டல் கொலையா
மமர்வேட்டை பற்றியதா முருக்கன் னெழுங்குதலே 335.

குதித்தலின்பேர் மிதித்தலுக் ஞுதல்பாழ்த் லுறுக்கல்
குப்புறலா முகைத்தலும்பல் கருமலோ பொதுங்கல்
கதித்தலே பொலிதல்பாச் சலுமெழுச்சி யுதின்பேர்
கதழ்வலில்லை கதனமொல்லு துரியனொறில் கடுப்பு

§ னெண்டறொட்டல் (பி - ம்)

¶ மிலிதிதமா (பி - ம்)

விதப்புவிசை கடுகல்சண்ட முடுகல்ஞெள்ளல் கோரம்
வேகஞ்சிக் கிரஞ்சுதி குத்திரமே கவன
மகிர் துனைவு துவறலொடு தாரைவினா வின்பேர்
அறுமூன்று நான்குமெல்கல் தாழ்த்தல்மந்த முறலே.

உறல்பொருந்தல் மருவலண்ண லிசைவுநண்ணல் யோக
மொல்லலிசைப் பணுகல்சில ணுதல்கல் லியைவு
பெறலணவல் சார்வுதொட றுன்னல்கு டலின்பேர்
பிரிவுணர்வு வரைவுவல்லி தணப்பொருவல் துறத்தல்
துறவிகடி நீங்கலொன்பான் குயிறிலே தோளல்
துளைத்தல்திளைத் தலுமாந்தா பித்தனிலை செய்தல்
நிறுவனென் றலுந் துத்த லாந்தலால் வருட
னீவலுந்தை வரலுமென மொழிவர்பா வலரே.

வலத்தல்வா ரணநிணத்த லாணைதட்டல் முடைதல்
மாற்றல்வா ரித்தலொடு தடைதெத்தல் தகைதல்
விலக்கலின்பேர் கெகிழலொல்லல் குழைவின்பே ரேவல்
வியங்கோளாந் கண்டிதே சொறியிரண்டுத் தினவாம்
பலித்தல்கிடைத் திடல்வாய்த்தல் பயப்பீன்றல்பெறலாம்
பரிசுணத்தொட் டிடலாறு துளளல்திவ ளலுமாந்
கலத்திடல் வளாவுத லளாவுதல் துளாவல்
கலம்பகஞ்சந் கீரணந் கலாவலுமென் றியலே.

இயற்றலுத்தி யோகமுஞ் றாக்கந்தா ளாண்மை
யியலுழப்புச் சாயமாந் வினேமுதுமை தாள்வு
முயற்சியதாம் பேராண்மை யருமையிட லோங்கி
முடித்தலு ராண்மையதா முண்டா தல் பூத்தல்
பயத்தலுமாம் பிறகிடலே பிறக்கிடல்பின் றலுமாம்
பாதிடு பெய்தலளித் திடல்செறித்தல் மூன்றாம்
வெயர்த்தலே கசிவுவோர் வாஞ்சவே தமுமாம்
விறல்பக ருதல்மாறல் கொடைவிலைசெப் பகவே.

வேயெனுஞ்சொல் லொற்றாகு ஞொள்கல்கிங்கல் போகல்
மெலிவுகிரி சந்தேம்பல் நாமபலினைத் தலின்பேர்
காய்தல்வறத் திடல்முளித்த லுலறல்முதிர லுமாம்
காலலுமிழ்த் திடல்பில்கல்பிளிற்றலுக்கொப் பளிப்பாம்
மாய்தலே வரணமிவை மறைதலாந் தெற்றல்
மாறுபா டாம்பொல்லந் துன்னமாஞ் சுங்க
மாயமே யுல்குசா ரிகையுமாம் பிணக்கே
யாரில்வாந் துவக்குமற னற்போரா வனவே

ஆவிவிடல் மாளுதல் சமாதிபொன்றல் முடித
வவன்றல்யோ சுத்தபுத லிலவிறத்தல் மரணம்
வீவுதுஞ்சல் மாய்வுமுஞ்சல் சாவுமு ளைந்தாம்
விளிவுமாம் பரிசுகிவக் கிரமாறல் சேறல்
தாவுமீண் டிடலுந்தாஞ் சம்பிரதஞ் சித்தாந் [லின்பேர்
தரித்தல்பரித் திடல்பொறுத்தல் தாங்கல் சுமத்த
வாவற வுதல்கடத்தல் தாண்டல்தத்த லாகும்
வளைத்தல்கற்றல் குழுதல் வளாகமெனத் தெருளே.

தெருட்டலுடன் வருட்டலும்வற் புறுத்தலாம் வரன்றல்
தெள்ளல்கொழித் திடலாகும் பூட்டகைமேற் கோளா
முருத்தல்பொடித் திடலுறன் முளைத்தலா தூக்க
லுன்றலெனந் லுத்தன் ளாம்பாது காத்தல்
புரத்தனிலை பெறலோம்பல் திதினோக்கல் காத்தல்
போற்றலுமா மரண்காவல் கட்டிகத வேம
மிருக்கடியே வேலிசே முழங்காப் தாகு
மினாதலகா வற்பெயரென் பார்தமிழ்ச்சொல் பவரே.

பவனிக்கே பேருலாப் போதலாம் வழங்கல்
பயிறலுல வலின்பேராந் துய்மைசெய்த லுடனே
புலுனித்த லிரண்டொருவ லாணத்தின் பேரா
முலுளலகைத் திடபிவண்ட லொசித்தலுறன் டிடலா
மவுனப்பேர் மோனம்வா ளாகோளா வாகும்
வரியிறை கறைகடலுந் கரங்குபு யிறுப்பாந்
குவிதற்பேர் சாம்பல்குப் பலுயொடுக்க லாகுந்
குறைகிறைகப் பழுத்தெவ்வா பாருடத்தின் கவர்ப்பே.

கவர்தலே குடைதன்னெலி தலுங்கடைத லாகும்
கட்டிலே சோர்வுபட்டி கரவுகர வடமே
சவுரியமே படிதுதிருட் டொடுகளில் கரப்புச்
சாங்கத்தே யங்களவு தேனுவுமே களவாம்
துவர்தல்கி றுதல்கிழ்தல் கிண்டல்வகிர் பிளத்த
றுணிகின்றல் கீறல்போழ்த் திடல்பீறல் கிழிவாம்
*விதலவித் திடனதுத்த னெதுத்தலுமற் நதற்கா
நாடனே தெறுருக்கை யுரிக்கொளத்தே தெலே. 344.
தேமெல மரல்சொரிதல் மறுகன்னொட்க றிரித
நெருமரலே பிரமரிசூர்த் தலுஞ்சுழற லாகு
மோடனீ னுதனீண்ட னியிர்பாற னீட
லோராரா கேரோட லாதிவீ தியுமாம்
வாடலில்லெம் பரியோட்ட மண்டிலமே சாரி
மாதிவா ளியுமாரும் பாதித தான்பன்
கிடுபகுப் பேபாத்துப் பாகமும்பன் கிடலா
மேற்படலொட் தெல்வலித்த னேரலுடன் படலே.
படர்ச்சியிவ ருதலேக லொதுக்கமில்லல் சேறல்
படர்தலியன் குதல்வழங்கல் † போதலா மிறத்தல்
கடத்தலவிதே திடல்பிரிதன் மறுங்கலே தணத்தல்
கழித்தலிகர் திடனீங்க றீர்தன்மூ வேழு
கடப்பதாங் கவர்தல்வவ்வல் கொளலுமவா ருதலா
†நிதிதாக்கன் முண்டிதமே மழித்தல்கமைத் திடலே
வடித்தலின்பேர் துடக்கலே துவட்டலா மூட்டன்
மாட்டல்பொத்த லிரண்டாகுஞ் சரணமறை புகலே.
மறனிகல்சல் லிகம்பூச லார்ப்பமர்தெவ் வுடன்றல்
மலைப்பிரணர் தாக்கோறல் கிடைத்தன்னொட் பேற்றல்
செறல்முடுகல் போர்பொருத லாயோதந் தும்பை
தீய்த்தல்வினே முரண்குட்ட மொய்செருநேர் கிட்டன்
முறுகலா கவஞ்சுமமே தலைப்படன்மண் தெலே
முட்டல்சமர் சங்கிரா மஞ்சண்டை யிடற்பேர்
உறவினமேற் சாராமை தமிழ்சொயம் பகையை
யொறுத்தல்வன்னையா ளுசுடல்சந் தாபந்து பிதமே.
துவலுருத் திடல்விதர்த்தல் *சித்தலுழ்த் தலுமாந்
துண்டலெய்த லுக்கைத்தனட வுதல்கடவல் கைத்தல்
ஏவலுய்த்த லொட்டலார் திடல்செலுத்தல் பத்தா
மிடைவெட்டா றலையதர்கோள் வழிப்பறியாம் வழியின்
† போதல் செலவிற்றத்தல் (பி - ம)
‡ னனமழிதாக்கல முண்டிதமா மாககததல சமைத்
திடலே (பி - ம)
* சித்தலுரைத் (பி - ம)

ஒன்பதாவது செயல்பற்றிய பெயர்த் தொகுதி முற்றும்.

மாவெதிர்ப்பாற் றுப்படையாந் தரல்கொடுபோ யிடலாம்
வலியழித்த லாற்றறுத்த லேமடித்த லுழற்ற
லாவதுமூக் குதலாகு ளெகிழ்தன்னொள்க லலைய
லாஞ்சியலே சலின்பேரா மென்றுநா டெகவே. 348.
நாடகந்தான் டவங்கண்ணுன் *வாணிநடி நிருத்த
நடகடனம் படிநாட் டியத்துக்குத் துங்கல்
ஆடலா லுதல்பெயர்த லகவனடை நடித்தல்
அசைவேநட் டணையாட்டுக் கூத்து மூவேழாம்
பாடிலையம் பித்தம் வீரட்டாண் கடகம்
பவுரிகர ணம்பரதம் பிரமரியே புரிய
மோடலேப்புள் ளாளங்குத் தினிலவிகற்பாம் பழக
லுழத்தல்பரு மித்தல்கிர மஞ்செய்த னடையே. 349.
கடனமழிற் கொடுகொட்டி தாண்டலம்பாண் டரங்க
நத்திகுத் தாங்கபா லமுமாமல் கூத்தே
குடமல்லோ டல்லியமாம் பாலைசெல்வி கூத்தாம் [கால்
குடைதுடிசேய் கூத்தாந்துற் கையின்கூத்து மரக்
கடையமே சகிகூத்தாம் பேமெதன் கூத்தாந்
கருதுதுடி யேழ்மாதர் கூத்திருக்கை பழுவின
புடையொற்ற றுணங்கையதாம் குரவைகைகோத் தாடல்
புதுவெறியாட்டணங்குவெறி கழங்கும்வாய்த் தனவே.
வாயினிற்கை \$ யாற்றட்ட லாவலங்கொட் தெலாம்
வட்டித்த லொற்றறுத்தல் வட்டினைத் தலுமாம்
ஆயகுடல் கைகொட்டிக் குவித்தல்கொம்மை செங்கை
யதைக்குவித்துக் கொட்டலாந் தாளவொத்துச் சதிசீ
ரேயதுவாந் குடத்தங்கை கூப்பிமெய்யைக் கோட்ட
லேகபதல் குத்தித்தல் குஞ்சித்த லாகும்
பாயுமகைத் தலின்பேரே துயல்வரலொ டசனைதல்
பாழல்சொரியலுமாகு நார்பெயரொற் றுமையே. 351.
ஒற்றலுதே தலின்பேராக் கொட்டலே சாத்த
லுடன்குதர்த்த லப்பலின்பேர் மூன்றாகும் பூசல்
தெற்றுபுலர் துதல்வரித்த லிரண்டாகும் வைத்தல்
தெறுத்தல்கெரித் தலின்பேரு மிரண்டாகு மிறக்கல்
தற்றுதலாந் கொள்ளுகொண்டி குறையா முரோசல்
சார்ந் துராய்ப் போதலுரிஞ் சுதலாஞ் சுவாச
மற்றும்மல் மூச்சாமா வித்தல்கொட்டா வியின்பே
ரலதுமிழ்த்த லுற்காரந் காறல்சத்தி யகல்வே. 352.
* வாணிகட்ட (பி - ம)
\$ யாற்ற (பி - ம)

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டானிக்குகள் :

பாதாமி லேகியம்	ரூ. 3-0-0
ரதிவல்லப லேகியம்	2-0-0
மஹா திராசுஷாதி லேகியம்	2-0-0
குழந்தைகளுக்கு	
பூநீரா கஸ்தூரி மாத்திரை	0-4-0
பால சஞ்சீவினி	0-4-0
பால ஸூதா (டானிக்)	1-0-0

தைலங்கள் :

சந்தனாதி 6 அவுன்ஸ்	ரூ. 1-0-0
அமிர்தாமலக	0-12-0
பிருங்காமலக	0-12-0
ஸ்திரீகருக்கு	
ஸூதக டானிக்	2-0-0
கர்ப்பாசய டானிக்	2-0-0
ப்ரஸவ லேகியம்	1-8-0

ID.L. சயாவனப்பாசா ID.L. பிருங்காமலகதைலம் கோரோஜனை மாத்திரை

சுதாரணம்-பாக்டேட் (நிழல்தர் செய்குள்ளது) ID.L. 61, மெடிசேட்ட-டபி

சுதாரணம்-பாக்டேட் (நிழல்தர் செய்குள்ளது) ID.L. 61, மெடிசேட்ட-டபி

ID.L. சயாவனப்பாசா
சுதாரணம்-பாக்டேட்
சுதாரணம்-பாக்டேட்

சுதாரணம்-பாக்டேட்
சுதாரணம்-பாக்டேட்
சுதாரணம்-பாக்டேட்

சுதாரணம்-பாக்டேட்
சுதாரணம்-பாக்டேட்
சுதாரணம்-பாக்டேட்

[பஸ்பங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

சென்னைத் தமிழ் லெக்ஸிகன் பதிப்பாளியர் திருவாளர் S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களால்

பதிப்பிக்கப்பெற்ற நூல்கள்

தமிழகராதி ஆதார நூற்றொகுதி

நாம தீப நிகண்டு.

நிகண்டுகளின் வரலாறு, ஆசிரியரது காலம், நூலின்
நயங்கள், முதலியன அடங்கிய சிறந்த முன்னுரை
கொண்டது. பொருட் பெயர்களை விளக்கக் கூறும்
செவ்விய உரைபாடமுள்ளது. நூலின்கண் வந்துள்ள
பொருட்பெயர்களினதையும் முற்ற வுணர்த்தும்
அனுபந்தம் பெற்றது. சுமார் 12000 சொற்கள்
கொண்ட சிற்றகராதியாக உதவுந் தகையது.

விலை ரூபா 2-0-

அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு.

சிறந்த ஒரு சொற்பல்பொருள் நிகண்டு. நிகண்டு
களின் வரலாற்றினை விளக்கும் விரிந்த முன்னுரை
யுடன் கூடியது. சொல்லின் பொருள்களை யெளிதா
கத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குப் பலபொருளுரைசொல்
லகராதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. விலை ரூபா 1-4-0

கம்பராமாயணம்—உயுத்தகாண்டம்.

முதல் மூன்று படலங்கள்: பல எட்டுப் பிரதிகளை
ஒப்புநோக்கித் திருத்தியது; பாடபேதங்களினைத்து
கொடுக்கப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-6-0

திருக்குறள்

முழுமச் சொந்திரப் பகராதியும் விஷய ஒப்புத்தொடரும்
(வா. மார்க்க சகாயம் செட்டியார் பதிப்பு)

சிறந்தக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணைக்கு மாத்
திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திரு
க் குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புபவர்க்கு இவ்வட்ட
வணை மிகவும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச்
சேர்த்துப் பதிப்பாளியர் அளித்துள்ளது மாணக்கருக்
குப் பெரிதும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் அருமை
பயின்று பார்த்தாலன்றிச் சொல்லிக்காட்டுவது சலப
மன்று. விலை அரை 0-12-0

கலாநிலயம் ஆபீஸ், வேளாளர் தெரு, புரட்சை, சென்னை.

ANCIENT JAFFNA

MUDALIAR C. RASANAYAGAM C.C.S.

An authentic history of North Ceylon, Particularly of Jaffna
based on archeological Epigraphic and linguistic researches
is stated here in a connected manner from ancient times up
to the occupation of the Island by the European Professor.
S. Krishnasamy Iyengar has given an appreciative foreword.

PRICE Rs. 5-8-0.

KALANILAYAM

PURASAWALKAM

VEPERY, MADRAS.

எமாங்கத்திளவரசன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாச்சல ஐயர் B.A., B.L.,

எழுதியவோர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் தெரு, புரட்சைபாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

பிரிக்கா முதலிய நாடுகளில் இருப்பதற்குப் பால சார்க்கு ரூ. 5. கோத்தனுப்பவேண்டும். இவ்வகை வ, ப
யில் அனுப்ப இயலாது. முன்பணம் அனுப்பி எழுதல் வேண்டும்.